

SPEJDERNES MAGASIN.

Spejdere! Giv Agt!

Køb Vindjakken „PASMA“

Stoffet er porøst og jernstærkt, det kan vaskes med lunken Sæbevand.

Jakken bør stryges 2 à 3 Gange om Aaret, og bliver da som ny. Vindjakken „Pasma“ er Verdens bedste, hygiejniske og billigste Klædningsstykke.

Faas i alle større Manufaktur-, Sports- og Gummivare-Forretninger i København og Provinsen.

Jakken er forsynet med en Etiket af hosstaaende Ordlyd:

INDREGISTRERET VAREMÆRKE

„Pasma“

Motorstof „PASMA“ er anerkendt som det bedste, der kan fremstilles til Fritlufstdragter. — Stoffet er vind- og tildels vandtæt.

I Overensstemmelse med Lov af 11. April 1900 § 3 er Varebetegnelsen „PASMA“ og ovenstaaende Varemærke indregistreret.

Den originale amerikanske Spejderstøvle

Nr. 35-36 37

30,00

Nr. 38-39-40

33,00

Engelske Strømper

med grøn Bort

6½-7-7½ Kr.

Engelske Strømper m. 2 hvide Striber i Opslaget 7-7½ Kr.

Engelske Regnfrakker,

14-16 Aar Kr. 28,00 - voksne Størr. Kr. 38,00-40,00

Vindjakker	Nr. III-II	I	0
Kr.	28,00	30,00	32,00

Forlang Prisliste

Spejderkorpsets Munderingsdepot

Studiestræde 30 — København K.

Tlf. 3186

AMATØRERNE

køber Apparater, Pladér, Papirer og alt andet FOTOGRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HE NRICH & POULSEN

BROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Clichéerne til
Spejdernes Magazin
udføres i

H. Dietrich & Fabers
Cliché Anstalt
København.

Dybfors 11.

Telf. 12.865.

FUGLE fra alle Verdensdele

Stort smukt Lager, Glasakvarier
Fisk og Vandplanter.

Fuglebure, alle Arter Redskaber

L. Sønksen,

Lars Bjørnstræde 12, Tlf. Byen 1060 x

HELLESENS TØRELEMENT

Verdens bedste!

SPEJDERNES · MAGASIN VOR · UNGDOM

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

Aarg. 5.

Februar 1921

Nr. 5

INDHOLD:

Omslagstegning af Asger Riber.	
Midsommer.....	Side 1
Ved Lejrbaalet.....	3
Da jeg var Dreng I. Af Borg-	
mester Kaper	5
En Dag i Pengenes Eventyr-	
rige. Af Kasserer i Privat-	
banken Sufus Jensen.....	6
Redaktorskifte	7
Præmieopgave	7
Sherlock-Rasmussen. Af Viggo	
Rehlund	8
Skovmand, af Tropsfører Carl	
Larsen	10
Søspejderliv. Af Pastor K. E.	
Nielsen	12
Spionjagt	14
I Nytaarslejr	16
Drengenes Digtere	18
Søspejdersport	19
Paa Kamelryg	20
Fra Divisionerne	22
Gammelt og Nyt	25

Midsommer!

(Til Omslagsbilledet.)

Sanct Hans? — Hvem tænker paa Naar han i Smedjens Snistegn
Sanct Hans, skaaer
naar Vinterstormen fejrer og vinger Sang og Hammer,
og med den høje Sikkehat han ser i Tanken Baalet, som
sin haade Hids-pus leger? paa Bakkehamnen flammer. . .

Hvem drømmer om den lyse Hvald, Naar han som Bydning skaber om
naar køstet løst det trommer med store, tunge Bakker,
mod Ruden, og den lille Spure han mindes Solen, naar den sank
forpjusket nipper Hrummer? bag sommerklædte Bakker.

Jo — Spejderdrøngen ved, at dybt Og naar han højet over Bog
i Vinterkuldens Njeste er bundet til sit Hammer,
er gent en Snist, som kande skal mod stille Strande Tanken gaar.
den lyse Sommers Hætte! mod Stjerneskat og Hammer. —

Hvergang hans Længsler flyver bort
mod Det, som var og kommer,
da faar den mørke Vinterlid
et Skat af Sol og Sommer.

g. j.

Abonnement

6 Kr. pr. Aar, Enkelt Nr.
50 Øre.

Abonnement kan tegnes saavel for
et Kvartal som halv- eller helaarlig
paa ethvert Postkontor saavel i Ind-
som Udland.

Red. Gunnar Jørgensen, Ordrup Jagtvej 57², Charlottenlund.
Ekspedition: Spejderkorpsets Kontor, Norregade 15, K.

Eksp. for Boghandlere:

Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26. Tlf. Central 12240.

Annoncering

Pris pr. 1/2 Side 100 Kr., 1/4 Side 50
Kr., 1/8 Side 25 Kr., 1/16 Spalte 34 Kr.
For mindre Annoncer 20 Øre pr. m/m.
Rabat for 12 Gange 10 %
Afdeling for København og Børne Charlot-
tenlund 3, Hellerup. Tlf. Hellerup 7333.
Jysk Afdeling, Box 75, Viborg.

HVOR SPEJDEREN KØBER BØGER

OG

SKOLEREKVISITTER

DANSKE DRENGES BOGHANDEL

Telefon 13,235 Georg Andersen Telefon 13,235
Skindergade 40 (tæt ved Gl. Torv) Københ. K.

Alt i Spejderlitteratur —
Skolebøger, Ungdomsbøger

Nyhed: Postkort med Spejderlitter

Den ny Spejdersangbog

faas i

Spejder-Depotet

Pris Kr. 1.50

Studiestr. 30 :: København :: Tlf. C. 3186

Ledig

Ledig

Gaa til din Boghandler

og vis ham denne Spejdernes Magasins Annonce-Side for Boghandlere og foreslaa ham at bestille en af de ledige Pladser med en Annonce. Annoncerne legnes for 1 Aar ad Gangen (12 Gange) og er ganske billige.

Vi betaler $\frac{1}{4}$ af Indtægten herved som Præmie til Patrulje-Kassen.

Angaaende Priser, Størrelse og andet — forespørg først

Vor Ungdoms Annonce-Afdeling

Charlottenslundvej 5, Hellerup
Telefon Hellerup 1313 eller 733 y

Ledig

Udenlandske Spejderbøger.

Vor Frue Boglade

Telf. 9612 Norregade 13. Telf. 9612

København K.

Forum Thomsens Boghandel

(B. T.s Boghandel)

III, af Strandv. og Frederiksev. Tlf. Helr. 1818

Righoldigt Udvalg af Dreng- og Ungdomsbøger. Fotografisk. A. t. kler fores. — Fremkald 1s. 1 a Dag til Dag
Specialitet: Skolebøger og Skolerekvisitter.

Ledig

Ledig

Nye Bøger.

Lommebog for Skoleelever-1921.
(V. Richter.)

Behøver den nogen Anbefaling? Den er vel gennem de 15 Aar, den har eksisteret, blevet kendt og skattet af dansk Ungdom. I Artikelserien i Aar skriver Alfr. Nervo om gamle og nye Befordringsmidler, R. C. Mortensen om Planter og Thorvald Kohl om Solen. Endvidere findes de vante praktiske Oplysninger og Dagbogsblade, Regnskabs-sider og Kalendere — samt — som Bilag — et nyt Kort over Danmark.

Herbert Strang: Tom i Kongo.
(E. Jespersens Forlag.)

En spændende og frisk fortalt Bog, som enhver rask Dreng vil sluge med Begærlighed. Bogens Helt, Tom, oplever ikke saa lidt paa

sin Afrikatur. Kamp med Slavejægere, Fangenskab og allehaande uhyggelige Oplevelser, for til sidst at ende som Høvding for en stor Negerstamme.

Som sagt, en rigtig spændende Bog, der sikkert vil finde en stor Læsekreds. 1 B.

Sangbog for danske Spejdere.

„Som Spejderne er Pionererne paa saa mange Omraader, er det ogsaa at haabe, at de maa bidrage til at bane Vejen for den nye Tids Sange.“

Disse Ord læses i Sangbogens Forord — og der findes da ogsaa paa de følgende Sider en Mængde Sange, som er alt for lidt kendte af dansk Ungdom.

De gamle, kendte Fædrelands-sange kan være gode nok — og dem er der ingen Fare for at glemme —

men lad os ikke af Magelighedshensyn og Uvidenhed lukke os selv ude fra de Toner, der lyder fra vor Tids Digtere.

Lad os synge L. C. Nielsens mænnende og pompøse Sange til Danmarks Pris; lad os leve med i Aakjærs dæmpede Skildringer af de jydsk Hjem og hans friske, kærnesunde Natursange. Lad os ikke overhøre Stuckenbergs fine, ædle Røst eller Axel Juels mandige Appell

Disse Digtere har netop Bud til os, fordi de er vor Tids Digtere.

Og lad os som Spejdere mindes Bjørnsøns Ord:

Sangen forener, idet den fortoner mislyd og tvil paa sin straalende gang,

sangen forener, idet den forsoner kamplystne kræfter i samstemmig trang!

.. .. Sikkerhed først!

Der er et gammelt Ord, der siger „at hvor der handles der spildes“ — men Amerikanerne, som er et praktisk Folk og et Folk, der handler, forstaar ogsaa, at det saavel for en Nation som for en god Forretning gælder om, at der ikke spildes mere end strængt nødvendigt — og derfor har de udarbejdet nogle Sikkerhedsanvisninger, som de naarsomhelst og tidligt og silde søger at banke ind i vordende unge amerikanske Statsborgere.

Jeg giver her et Uddrag af dem.

Skødesløshed.

Den er mægtigere end Alverdens samlede Armeer.

Den er mere ødelæggende end nogen Verdenskrig.

Den er mere dødbringende end den sværeste Belejringskanon.

Overalt er den ubarmhjerterigt til Stede: Hjemme, paa Gaden, i Skolen, i Fabrikkerne, ved Jernbaneoverskæringen, paa Søen.

Den lurker skjult for Øjet, den arbejder i Stilhed.

Den spreder Sygdom, Modløshed og Død.

Den sparer ingen — hver-

ken rige eller fattige, unge eller gamle, stærke eller svage.

Den nedsabler hvert eneste Aar Tusinder og Tusinder af Børn og Voksne.

Den øder aarlig for over 300 Millioner Dollars i de forenede Stater.

Halvdelen af de Ulykker, der sker, kunde være undgaaede.

Nu er vi ikke de forenede Stater, vi er et lille Land og de Tal, der gælder for vort Vedkommende, er naturligvis noget mindre end dem jeg her nævner — men alligevel — ogsaa vi hører jo med i den store Verdenshusholdning, og det kan være helt interessant at danne sig et Begreb om, hvor meget der egentlig gaar til Spilde i den — og hvad der kunde være sparet.

Der sker aarlig 2 Millioner Ulykkestilfælde i Amerika, og disse kræver mellem 50—60,000 Menneskeliv. Opgørelsen for et Aar viser:

Død efter Forgiftning	2,110
— — Ildebrand	5,884
— — Gasforgiftning	2,271
— — Drukning	7,036

Død efter Vaadeskud

(Leg med Skydevaaben)	
— — Fald el. lign.	9,842
— — Jernbaneulykker	8,212
— — Sporvognsulykker	1,998
— — Automobilulykker	2,488
— — andre Kørselsulykker	2,381
— — Kulmineulykker	2,634
— — Maskinulykker	2,526
— — andre Ulykker	6,874

„Halvdelen af alle disse Dødsfald, der har spredt Sorg og Nød i mange Hjem, kunde være undgaaede“, siger det nationale Sikkerhedsraad, „— og for at de kan blive undgaaede i Fremtiden, saa maa hver eneste af os — hver Mand og Kvinde, hver Spejder og hver eneste Dreng i Landet hjælpe med til det ved at iagttage hvorsomhelst og til enhver Tid de Sikkerhedsregler, vi her giver Jer.“

Begynd hjemme.

Saml Naale op fra Gulvet. (Naale har været Aarsag til mange smaa Børns Død).

Sørg for at Medicinflasker staar, hvor smaa Børn ikke kan naa dem.

Lad der ikke paa en Trappe være noget, som kan faa andre til at glide, snuble eller falde.

Skoldhedt Vand, som staar yderligt paa et Komfur eller Bord, er livsfarligt for den lille Broder eller Søster, der river det ned.

Hold Udkig med skarpe Knive og lign. Lad ikke smaa Børn kunne faa fat i dem.

Et Gulvtæppe skal ligge fladt, saa man ikke kan snuble i det.

Hold Gaarden fri for Glasstumper, rusten Staaltraad og Søm, der rager ud.

Leg aldrig med Tændstikker.

Lad være med at pille ved din Fars Skydevaaben.

Brug aldrig Petroleum eller Benzin til at tænde op med.

Gasblusset maa ikke være drejet saa det kan antænde Gardinet eller Træværket.

Sørg for at letantændelige Ting ikke anbringes i Nærheden af Kakkelovn eller Ildsted.

Over Halvdelen af Ildebrande opstaar i Kældere, paa Pulterkamre og andre Steder, hvor der ligger Bunker af gamle Klude, Papir og Kasser. — Hold Orden ogsaa paa disse Steder. Stryg ikke Tændstikker af derinde, gaa ikke derind med Lys.

Brænd altid fedtet eller oljel Papir straks efter Brugen. Tøm Benzindunke og lign. ud paa Jorden i god Afstand fra Huset — ikke i Kloak, Vask eller Afløb.

Sluk altid en Tændstik ordentlig, læg den hvor den ikke kan fænge i noget.

Det er farligt at gaa i Seng og læse ved Lys eller Petroleumslampe.

Tag ikke Lys med ind i et Værelse, hvor der lugter af Gas. Luft først grundigt ud.

Lad ikke Tændstikker eller Lys komme i Nærheden af Krudt.

Sørg for at der ikke staar Ting, der spærrer Passagen i Entre eller paa Trapper.

Lad være med at røre ved de elektriske Installationer i Huset.

Det kan være farligt og det kan medføre bekostelige Reparationer.

Fortsæt ude.

Det er farligt at lege paa Gaden. Vær forsigtig.

Gadefærdsel.

Gaa over Gaden ved Hjørnerne og gaa tværs over Gaden (i ret Vinkel) ikke skraas over (diagonal).

Gaa ikke over lige foran et kommende Køretøj.

Se altid i *begge* Retninger inden du gaar over. Det betaler sig aldrig at løbe over — man kan falde.

Se dig for, naar du gaar over lige efter et Køretøj — der kan komme et fra modsat Side, bag dette.

Følg altid Politibetjentens Anvisninger for Færdselen.

Hold altid til højre, naar du møder nogen eller skal gennem en Indgang.

Staa paa Fortovet eller Platformen, naar du venter paa en Sporvogn — aldrig paa Gaden.

Stig op med højre Haand og venstre Fod. Stig af med venstre Haand og højre Fod.

Stig altid af med Ansigtet fremefter.

Se dig først om efter Automobiler og Køretøjer. Se til *begge* Sider.

Vent til Vognen standser, baade naar du stiger op og af.

Sporvognssignalerne er: 1 Ring = „Stop“, 2 Ring = „frem“, 3 Ring = „stop straks“ (Bruges ved Ulykkestilfælde). 2 × 2 Ring = „Optaget“.

Det er farligt at lade nogen Del af Kroppen rage udenfor

Sporvognsvinduer eller Platformer.

Elektriske Ledninger.

Berøring af Ledninger hængende ned, fra Opstandere eller Trær, eller Eksperimenteren med disse kan afstedkomme alvorlig Ulykke eller Død. Der kan være Strøm i dem. Meld straks om nedfaldende Ledninger til nærmeste Politistation (Telefon).

Sæt ikke Drager op i Nærheden af Luftledninger.

Lad ikke Drengene, der ikke har bedre Forstand, slaa med Sten paa Stængernes Porcelænsisolatorer. En Spejder beskytter al Samfundsejendom.

Leg ikke i Nærheden af Opstandere med elektrisk Buelys. Det kan være farligt.

Det er farligt at kaste en Snor eller en Staaltraad op over en elektrisk Luftledning.

Ildebrande.

Vid Besked med, hvorledes man alarmerer Brandvæsenet pr. Telefon. Vid Besked med, hvor nærmeste Brandskab findes, og hvorledes det benyttes.

Gaa ind paa Fortovet, naar du hører Sprøjterne komme.

Enhver Ild er som Regel let at slukke, hvis der bliver grebet til straks den begynder. Husk at Sand, Aske, Jord, ja selv Mel, et Tæppe, noget, der kan kvæle Ilden i mange Tilfælde er nok saa virksomhedsfuldt som Vand.

Jernbanelinier.

Det er farligt at lege paa Jernbanelinier eller Jernbanebroer. Toget kan hvert Øjeblik komme.

Stands og lyt, naar du nærmer dig en Baneoverskæring. Se i begge Retninger.

Respekter Bomme, naar de er nede. Vent til de gaar op igen.

Læn dig ikke ud af Jernbanelvinduer eller fra Platformene foran og bag paa Toget — det er farligt.

Almindeligt.

Ulykkestilfælde, der kommer af at „hænge bag paa“ Vogne, er meget almindelige. —

Hold dig borte fra Udgravninger eller aabne „Mandehuller“.

Lad fremmede Hunde være.

Sand og Sten er farlige Kastevaaben.

Drik aldrig af en Kop, som alle drikker af.

Saml Bananskaller og lignende op fra Gaden.

Bliv ved i Skolen.

Hjælp din Rektor eller Lærer med at organisere en *Sikkerhedspatrulje* af Skolens ældre Dreng (Det efterfølgende er nogle af Sikkerhedspatruljens Pligter).

Overvaag Gadekrydsninger nær Skolen umiddelbart før Skoletid.

Hold Drengene fra Kørebænken, naar de gaar hjem fra Skole. Hjælp de smaa over vanskelige Krydsninger.

Opslag til Eleverne for at faa dem til at arbejde med i Sikkerhedstjenesten.

Meld om Ulykkestilfælde.

Giv Forslag til at forhindre deres Gentagelse. Underret Rektor om alle farlige Forhold.

Meld om aabne Kælderlemme, spærrede Ud- eller Gennemgange, fremspringende Søm i Gaarden, itugaede Ledninger af alle Slags osv.

Det kan endvidere være overdraget Sikkerhedspatruljen bestemte Opgaver under Forhold; hvor Panik kan befrygtes (Fordeling af Klassen til disponible Udgange, Beroligelse osv.) Skolens hurtige Rømning under Ro og Orden maa være indøvet i Forvejen.

Plenum

Da jeg var Dreng

I.

Et Skoleminde — af Borgmester, Dr. phil. Ernst Kaper.

Borgmester Kaper.

Da jeg i Aaret 1891 var Elev i Metropolitanskolen, kom vores kære gamle Rektor, V. A. Block — som populært kaldtes *Bum* — en Formiddag mellem 10 og 11 ind i Klassen og udbad sig Ernst Kapers behagelige Nærværelse paa sit Kontor efter Skoletid.

Jeg havde, maa jeg tilstaa, undertiden og deriblandt just da en noget tyngt Samvittighed. Alt gik ikke lige glat i Skolen, men jeg ved, at jeg med Anstand har taget de ikke faa Klø, der efter Datidens Skoleskik i den Anledning faldt af — ogsaa fra Rektors Haand — og det uden nogen Sinde at have følt Uvilje af den Grund mod den ædle Giver.

Omtalte belastede Samvittighed slog mig paa Stedet, og det var fire lange Timer for mig til det Øjeblik, da jeg efter min Forventning vilde føle mig slaaet ogsaa paa anden Vis.

Det mystiske i Tilfældet og kammeratlig Sympati samlede Drengene fra min Klasse uden for Skolen paa Frueplads efter Skoletiden, medens jeg selv med bankende Hjerter stod i den mør-

ke Gang uden for Rektors Værelse. — Rektor havde for Sædvane efter Skoletid, smaanynnende som altid: bum... bum... hum-bum — bum (deraf Navnet!) at gaa hele Skolen rundt, og jeg fulgte spændt lyttende hans Vandring ad Gangene, til endelig Skridtene nærmede sig med forfærdelig Hast.

„Naa, staar du dér? Vær'sgo og gaa indenfor!“

Jeg gik dog ikke længere inden for Døren end just fornødent, medens Rektor rask gik hen til sit Skrivebord og tog noget dér.

Pludselig vendte han sig om og spurgte:

„Vil du ha' en Bog?“

„En — en — Bog?“ stammede jeg. „Jeg forstaaer ikke ...“

„Vil du ha' en Bog, spørger jeg, det er da til at forstaa!“

„Ja, jo Tak!“

Jeg kunde stadig ikke komme mig af Overraskelsen over det saa uventede og lykkelige Omslag i Situationen.

Det var et indbundet Eksempplar af den store illustrerede Udgave af Blocks og Sechers græsk-romæiske Mythologi, han gav mig. For hvem der kunde ønske

det, kan den endnu fremvises med samt sin Indskrift: Til min kære Discipel Ernst Kaper fra V. B.

Kammeraterne udenfor blev ikke mindre overvældede, da jeg kom stormende ud af Skolen med Raabet: „En Bog, en Bog!“ svingende den som en Sejrstrofe over Hovedet.

Kendte jeg min gamle Rektor ret, har han ogsaa — nok saa lunt — haft sin Glæde af de Spændingens Timer, jeg maatte døde før den saa glædelige Op-løsning af Gaaden.

Ernst Kaper.

∴ ∴ En Dag i Pengenes Eventyrrige ∴ ∴

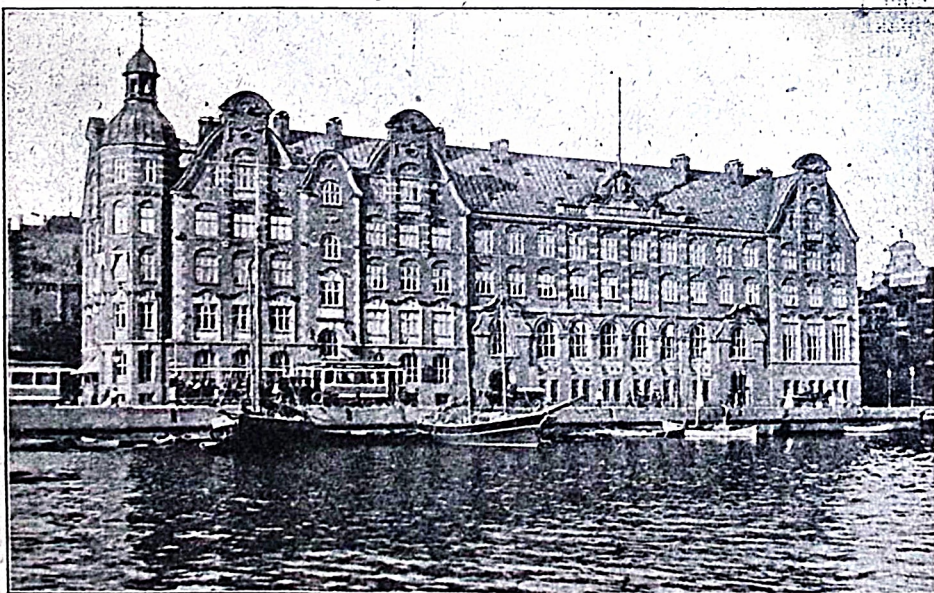
Klokken er næsten 10. — Vi befinder os inden for Skranken i en moderne Bank. Imens Kassereren venter paa at tage imod Menneskestrømmen, faar vi Lov til at kaste et Blik ned i hans Helligdom — Pengeskuffen. Der ligger de i sirlige Bundter, de store blaa 500-Kronesedler og de brune 100-Kronesedler — rene og pæne at se til. Det er Aristokraterne blandt Pengesedlerne — Folk, der sjældent ses i Flok og Følge, men oftest kommer og gaar alene. Ved Siden af ser vi de mere demokratiske Tiere, Femere og Encere; de har ikke slet saa destingveret et Udseende som deres mere værdifulde Fæller — ser næsten helt arbejdsklædte ud.

Nu gaar Døren op. Folk strømmer til Kassen, og Pengenes Vandring begynder igen efter

en Nats Hvile. Selskabet i Kassen bliver mere og mere broget, efterhaanden som Dagen gaar og Ind- og Udbetalinger veksler. Snavsede Fyre, flossede i Kanten og ofte klistret sammen i Ryggen med Frimærkepapir, havner i „Udskudsrummet“ for aldrig at blive brugt mere.

Vi forlader Kassereren, der er en af Bankens Forposter, og bliver nu en ensformig Klapren var.

Det er Skrive- og Regnemaskinerne, der synger deres enstonige Melodier. Vi standser ved en Mand, der „prikker“ paa en Tællemaskine; den skriver Tallene og tæller dem samtidig sammen. Det er Forretningsmandens Secundapengesedler, Checks'ene, han behandler. Han prikker og prikker fra Morgen til Aften hver Dag, og Maskinen tæller og tæller — *han kan prikke galt; men*

Privatbanken.

Maskinen er ufejlbarlig — den glemmer aldrig en Mente eller skriver et Tal galt ...

En Kunde trækker os pludselig i Armen (han tror, det er en af Bankens Assistenten) og rækker os en spændende Samling Dokumenter. Det er Konossementer, han kommer med. Mens hans Varer befordres under Dæk eller pr. Jernbane Verden over, sender han Udskibningspapirerne gennem Bankerne. Først naar disse Papirer er betalt af den fjerne Modtager, aabnes Skibslasten eller Jernbanevognen, og — Varerne har skiftet Ejer.

Henne i et Hjørne gaar det lystigt til, en Neger forsøger at faa en Samtale i Gang med en af Bankassistenterne — de kan lige daarligt Engelsk begge to. Omsider forstaar de dog hinanden, Negeren vil sende Penge

hjem til sin Kone i New-York. I en Fart bliver en Blanket udfyldt af Banken, Negeren betaler sine danske Kroner her, og naar næste Brev naar Niggermutter i New-York, kan hun hæve de gode amerikanske Dollars i hin fjerne Storby.

Videre maa vi; vi standser et Øjeblik ved en Afdeling med en Mængde store Bøger fyldte af Tal og atter Tal; det er Sparekasseafdelingen, der vogter paa vore overskydende Kapitaler.

Til sidst gaar vi nedenunder; helt ned til Bankens allerhelligste: Bokshvælvingerne. Vi passerer en mægtig Dør af Staal og Cement og af en enorm Tykkelse — saa tyk, at der skal to Nøgler med Knæk paa Maven og dobbelte Kamme til at aabne den. Vi gaar igennem flere Døre og ender tilsidst i selve Hvælvingen,

der i store skuffede Skabe ofte rummer vældige Værdier.

Da vi atter kommer op, lægger vi Mærke til, at en af Bankens Assistenten er ivrigt i Færd med at forklare noget til et Par Betjente. Da de er gaaet, fortæller han os, at han uforvarende er kommet til at træde paa en elektrisk Kontakt; i det samme ringer en Klokke paa den nærmeste Politistation og det disponible Mandskab sendes sporensstregs til Banken for at sikre den mod et eventuelt Attentat. Heldigvis var det kun blind Alarm denne Gang

Vi staar atter paa Gaden, skimter kun Bankens Jernstænger for Vinduerne — som det sidste Glimt fra Pengenes Fyrstendømme. —

Sofus Jensen.

Præmie-Opgave

En Spejder er et Friluftsmenneske. Selv om Frosten bider eller den klamme Taage driver over Marker og Skove, holder han ikke af at sidde — indpakket i Vattæpper — i Kalkelovskrogen. Han er et Naturbarn alle Aarets tolv Maaneder. Alligevel byder Vinterhalvaaret paa flere Indendørsaftener end Sommeren.

Tag dit Penneskraft i Haanden saadan en Aften — naar Regnen trommer paa Ruderne — og opfrisk gamle Minder!

Skriv en frisk og fængslende Beretning om en Oplevelse — Tur el. lign. —, du har haft som Spejder og send den til Redaktionen (Ordrup Jagtvej 57, Charlottenlund), saa vi har den i Hænde senest 25. Februar.

Følger der Kortskitse med, maa den være tegnet tydeligt og med Blæk.

De tre bedste Besvarelser præmieres!

Hæng saa i!

Red.

Lektor Vedel

Redaktørskiftet

Som vi alle ved, stod Vor Ungdom for et Aar siden, da Torry Gredsted ret pludselig traadte tilbage som Redaktør i en yderst vanskelig Situation. I dette kritiske Øjeblik traadte Lektor Vedel resolut til og lovede at gøre sit bedste for at hjælpe os over Vanskelighederne. Vi kender allesammen Lektor Vedel som den Mand, der altid er rede til at give en hjælpende Haand, naar man rigtig trænger til det, og al anden Hjælp synes sunken i Jorden, og derfor ønsker vi ogsaa nu, hvor Vor Ungdom har faaet en ny Kaptajn ved Rattet, at sige ham hjertelig Tak for den Tid han tog Roret for os. *C. Lembcke.*

I næste Nummer af „Spejdernes Magasin“ vil bl. a. findes en Artikel af Polarforskeren, Kapt. Ejnar Mikkelsen.

Sherlock-Rasmussen

Af Viggo Rehlund

Tegninger af H. Jensenius

Magister Lerche traadte ind ad Døren til 3. Mellem Klasseværelse.

Lerche er en lille, spinkel Mand paa omkring de halvhundredede Aar med tyndt, opstrøget Haar og en i Forhold til sin Størrelse usædvanlig stor Næse, som til daglig prydes af et Par stærkt forstørrende Briller. Uden disse Briller er Magister Lerche ingenting værd, da han i saa Fald er blind som en Muldvarp efter hans eget Udsagn. Og det er efterhaanden en Del muntre Minder, 3. Mellem har samlet sig fra de Timer, hvor Magisteren er berøvet sine „Øjne“. For det hænder jo af og til, at Brillerne forsvinder paa en eller anden mystisk Maade — enten paa Grund af Magisterens egen Glemsomhed, eller ogsaa fordi nogle vittige Fyre har benyttet et gunstigt Øjeblik til at lade dem forsvinde for en kortere Tid, i Almindelighed kun for en Time.

„Sæt jer kun ned, Drengene, og lad os faa begyndt paa Lektierne!“ Magisteren satte sig op paa Katederstolen, tog sit Lommetørklæde op for, som han plejede, at give „Vinduerne“ den daglige Afpudsning. Deraf Navnet „Vinduespudseren“.

Mekanisk førte han Haanden op til den højre Brystlomme for at hale Brillerne op, men opdagede — o Skræk — til sin store Forfærdelse og til Elevernes store Glæde, at de var borte.

„Jamen du godeste! Hvor i Alverden har jeg dog nu gjort af Brillerne... det er jo ikke en Time siden, jeg havde dem derhjemme, og saa kan de pludselig blive borte“, begyndte han med bævende Stemme sit sædvanlige Foredrag, som Eleverne havde hørt 117 Gange før.

Naar noget blev borte for Magister Lerche, var der altid Hekseri med i Spillet. Det gik aldrig til paa en naturlig Maade, for han havde altid „lige for et Øjeblik siden sidet med vedkommende Genstand i sin Haand, saa det var jo ganske umuligt, at den saa sporløst kunde forsvinde“.

Naa, forøvrigt troede 3. Mellem ikke helt paa den Historie, at Brillerne var ganske undværlige for ham, for naar der var noget Magisteren skulde betragte rigtig nøje, saa kiggede han altid op over Brillerne. En fiks Idé var det, men som unægtelig altid var sikker paa at gøre stormende Lykke hos Eleverne.

Nu begyndte han at uddele sine Ordre.

„Vil du, lille Møller, gaa ind paa Lærerværelset og se, om de ikke skulde ligge der... det er jo ganske forfærdeligt... hvordan i Alverden skal vi komme gennem vort Pensum, naar saadan noget skal ske... ja, og se saa nøje efter, lille Møller — værsgo“, her er Nøglen! Og vil du, Otto Becker, gaa hjem til min Kone og høre, om de ikke er der... og hvis de nu ikke skulde findes der, lille Becker, kan du saa ikke se nøje efter paa Vejen... man kan jo aldrig vide, om jeg ikke skulde ha' tabt dem... Tak, lille Becker, og skynd dig nu saa meget, du kan, lille Becker, saa vi snart kan faa begyndt paa Lektierne. Og vil du, lille Rasmussen...“

Et Øjeblik efter var den halve Klasse ude for at opspore de forsvundne Tingester, og ingen af disse udsendte Opdagere fandt nogen som helst Grund til at sætte altfor stærk Fart paa i Undersøgelsesarbejdet.

De øvrige Elever, som blev tilbage, fik sig nu en lille munter Time.

„Vil du, lille Frederiksen, komme op til Tavlen og skrive op“, vedblev Magisteren med rystende Stemme. „En kantet Parantes ... har du det, lille Frederiksen?“

„Hvad har jeg?“

„Jeg siger: en kantet Parantes ... har du det, Frederiksen?“

Frederiksen skrev.

„Javell!“

„En kantet Parantes... og indeni den: x gange en almindelig Parantes... $2x \div 14$... Parantesen sluttet...“

„ x gange en almindelig Parantes“, gentog Frederiksen.

„Er han ikke med, I andre? Hvor langt er du, lille Frederiksen ... rigtigt ja... $2x \div 14$... næh, nu er det dog snart for galt...“

„Er det galt?“

„Ja, jeg mener, hvor i Alverdens Riger og Lande blir Møller dog af ... han skulde blot ind paa Lærerværelset... aah, vil du ikke, Andersen, straks gaa ind og hente ham!“

Nu var der til alt Uheld to Drengene i 3. Mellem, der hed Andersen til Efternavn — Hans og Jesper. Og ingen af dem sagde selvfølgelig Nej til Opfordringen. De rejste sig begge og gik, uden Magisteren saa det.

Frederiksen skrev videre, skrev galt og slettede det ud igen med Haanden, knækkede Kridtet og tabte Svampen i Spytbakken. Magisteren saa intet. Han sad dybt nedbøjet, støttende Hovedet til Haanden og dikterede.

Efterhaanden, som Tiden gik, blev han mere og mere utaalmodig. Der kom stadig ingen Møller, og de to Andersen'er blev ogsaa borte — det vil sige, Magisteren havde jo ikke den ringeste Anelse om, at der nu var tre inde paa Lærerværelset.

Paa Lærerværelset gik det muntert til. Møller og begge Andersen'erne undersøgte overhovedet alt indenfor de fire Vægge.

Tilslidst blev Ventetiden dog Magister Lerche for lang, og smaaskældende forlod han Klassen for personlig at hente de to Drengene tilbage.

Men hvem kan tænke sig hans Forbavselse, da han traadte ind i Lærerværelset!

Oppe paa det store, gule Skab laa Møller og gjorde forgæves Forsøg paa at krybe ned i den smalle Aabning mellem Skabet og Væggen, den ene Andersen var ivrig beskæftiget med at undersøge Papirkurvens Indhold, som han havde hældt ud over Lærernes Spisebord, og den anden havde placeret sig selv paa en Stol, som vaklede meget faretruende paa et Bord. Han var forøvrigt i Færd med at undersøge Loftet i Haab om at finde Brillerne svævende et eller andet Sted der.

Maalløs blev Magisteren staaende i Døren. Møller og Andersen sprang øjeblikkelig ned, og den anden Andersen snuppede Papirkurven ned fra Bordet i en saadan Fart, at han væltede en Vandkaraffel, som faldt paa Gulvet og splintredes i tusinde Stykker.

„Men — hvad i Alverden skal dette her betyde?“ udbrød Magiste-

ren, da hans første Forbavselse havde lagt sig.

„Ja, Hr. Magister,“ begyndte Møller. „Vi har nu undersøgt alting meget nøje, som Magisteren befalede os, det vil sige, vi mangler alt-saa blot Lærernes private Skuffer, men Pedellen har formodentlig nok en Dirk, hvis det skal gøres nødvendigt. Men desværre maa vi meddele Magisteren, at vi hidtil ikke har fundet det mindste Spor af de forsvundne — ikke en Gang et eneste Fingeraftr... jeg mener altsaa...“

Magisteren lignede nærmest et stort Spørgsmaalstegn.

„Jamen... hvad i Alverden... hvad jeg vilde sige... hvad skal det betyde, at I er tre, som — æh...“

„Ja, mig har Magisteren selv befalet at undersøge Lærerværelset meget nøje,“ svarede Møller.

„Og ligeledes mig!“

„Ja, og mig!“

Det løb helt rundt for den stakels Magister.

„Rigtigt ja... du, lille Møller, har jeg selv befalet at... og dig, Andersen...“

„Ja, mit Navn er Andersen.“

„Næ, det er vel nok mig, der hedder Andersen,“ afbrød den anden.

Nu opgav Magister Lerche helt at faa Rede paa Situationen. Han nøjedes med at sende de tre uheldige Opdagere ind i Klassen, efter at Lærerværelset var bragt nogenlunde i ordentlig Stand efter Undersøgelsesarbejdet.

Imidlertid var de andre Udsendinge vendt tilbage — alle med samme Resultat. I Magisterens Hjem var Brillerner ikke, og paa Vejen havde

han ikke tabt dem, med mindre nogen skulde have fundet dem. Brillerner var og blev borte.

Nu var Timen snart forbi, og Frederiksen var ikke naaet længere end til at faa Paranthesen stuttet.

Magister Lerche var fuldstændig ude af sig selv. Han næsten græd over Tabet af sine kostbare „Vinduer“. Efter at have gennemrodet Hukommelsen tre-fire Gange uden stadig at opnaa et Resultat, opgav han tilsidst Ævret — overbevist om, at Brillerner var forsvundet paa en eller anden overnaturlig Maade.

Da var det, Rasmussen traadte hjælpende til.

„Har De nu ogsaa, Hr. Magister, undersøgt alle Deres Lommer grundigt?“ spurgte han. „Det kunde jo dog tænkes, at...“

Som den druknende griber om et Halmstraa i Haab om Redning, greb Magisteren til denne sidste Udvej. For syvende Gang vist tog han fat paa at undersøge sine Lommer.

Han følte i Jakkelommerne, i Vestelommerne, ja selv i Frakkelommerne, men der var ingen Brillerner.

Klassen sad i aandeløs Spænding.

Nu manglede han kun de to Baglommer i Benklæderne. Næh, de var ikke i den højre, saa var der altsaa kun den venstre tilbage.

Den usædvanlige Stilhed i Klassen i dette Øjeblik gjorde Magisteren mere nervøs, end han var i Forvejen. Febrilsk stak han Haanden ned i denne sin sidste Lomme, med hvilken alt Haab var ude. Der kom pludselig et underligt Udtryk i hans Ansigt — han havde fundet Brillerner!

Under hele Klassens Begejstring trak han dem op af Baglommen — det Sted han mindst havde tænkt sig, de var at finde.

Lidt forlegent tog han Brillernerne paa, saa ned paa Rasmussen, smilte og sagde med kendelig bævende Stemme:

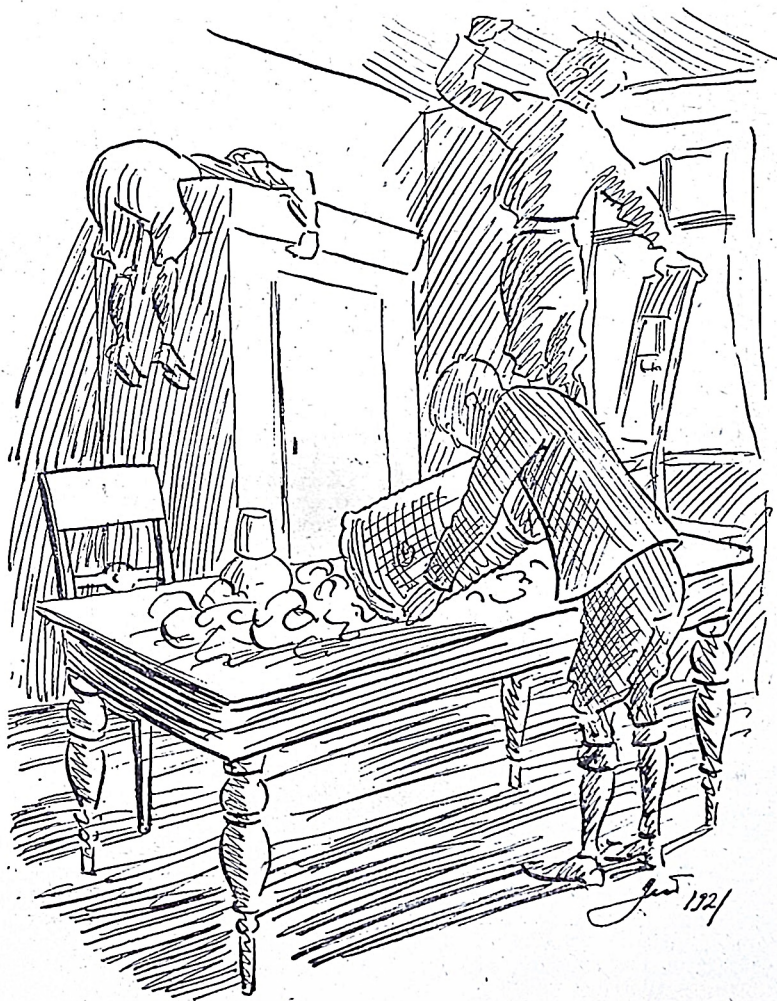
„Du er alligevel den, der har mest Omtanke, af dem allesammen, lille Rasmussen... du er jo, naar det kommer til Stykket en hel Scherlock — æh — Rasmussen.“

Vild Begejstring fra hele Klassen.

Sherlock-Rasmussen! Den var jo ypperlig!

Han vilde selvfølgelig have sagt: „Du er en hel Sherlock Holmes, Rasmussen,“ men febrilsk som han var, blev det til Sherlock-Rasmussen.

Og dermed havde Rasmussen faaet sit fremtidige Navn. Fra nu af hed han aldrig andet end — Sherlock-Rasmussen.

S K O V M A N D

Den 12. Decbr. modtog Spejderchefen en Klage fra Skovrideren i Dyrehaven over Spejdernes Optræden i Skoven. Tre Troppe var klatret over Hegnene, en havde cyklet paa Gangstiérne og en anden havde forstyrrer en Skovløber i hans Nattesøvn. — *Dette er en Skandale.*

Skoven er Spejdernes bedste Tumbleplads, og det er fra den, han har sine bedste Minder.

Han husker jo — næsten med Ærefrygt — sin første Nattevagt, da han stod alene ved Lejrbaalet i Skovbrynet og lyttede til Uglernes Tuden i Natten. Han husker den spændende „Skattejagt“ og „Rævejagten“ gennem Krat og Mose, — husker Woodcraftøvelsen med alle dens Opgaver: Spor af Ræv og Grævling, Skovduernes Kurren, Frøæg, udsprungne Anemoner, Gøgeurter og Uglegylp. — Intet Under, at Spejderen holder af sin gamle Skov.

Og saa klages der over vor Opførsel der.

Der er her noget galt, og det maa blive anderledes.

Og saa meget har jeg lært af Spejderidealerne i de 10 Aar, jeg har været med i Bevægelsen, at jeg ved, at Spejderne vil være med til at tage enhver god Sag op og føre den med ud i deres Arbejde. Her ligger en stor Opgave for Jer, i hvilken I vil have de bedste Muligheder for at gaa forrest.

Ja, — disciplinerede Troppe af Drengene, som ofte færdes i Skoven, og som har et aabent og modtageligt Sind, vil være de, der lettest vil kunne forstaa Skovens Liv. Desuden vil de ved deres frejdige og kvikke Væsen kunne bibringe deres Forældre, Spøskende og Kammerater megen Viden paa disse Omraader. Men ikke nok hermed. — Lykkedes det Korpset at komme et Stykke frem ad denne Vej, vilde Spejderne blive endnu mere populære, og de vilde vinde endnu flere forstaaende Vennér blandt det store Publikum, — det Publikum, som færdes i Skoven med saa megen Uforstand.

Træerne er jo det vigtigste og mest iøjnefaldende i Skoven, saa lad os tage fat paa dem.

Hvis Folk vilde gøre sig klart, at det er Levende Væsener, der har for sig, vilde de aldrig behandle dem, saaledes som de nu gjør. De

tænker ikke over, at Træerne er modtagelige og paa mange Maader endog meget modtagelige for Paa-virkninger udefra. Det værste er vel Skæringen i Barken. Paa Billedet ser du et prægtigt Eksempel. En nationalt begejstret Mand har her dræbt det Stykke af Træet, der dækkes af Flaget; — thi ser du:

Paa Overgangen mellem Barken og Veddet ligger det levende Lag, i hvilket Træets Tykkelsesvækst sker, og op gennem hvilket Træet fører Næringen fra Jorden til Kronen; — hvis man derfor skærer Barken af i en Ring omkring Træet, dør det. Her er Flagets røde Felter blevet isolerede og er døde; du ser ogsaa, at de er indsunkede i Træet, — thi paa den øvrige Del af Stammen er der hvert Aar blevet lagt et Lag Ved; — men Flaget er blevet, hvor det var. De røde Felter vil falde af, Veddet er blotet, Forraadelsen, der her er aabnet Adgang for, vil gaa dybere og dybere ind, ødelægge denne Del af Stammen som Gavntre (et betydelig økonomisk Tab) og vil med Tiden være med til at give Træet Dødsstødet.

Dette er det grelle Eksempel, men det samme sker i mindre Maalestok, naar du skærer dit Navn i Træet; — og husk saa ogsaa: „Daar skriver deres Navne allevegne.“

Selvfølgelig er Træerne mere modtagelige, jo yngre de er; men saa er de ogsaa gerne indhegnede. Der rejses aarlig for mange Tusind Kroner Hegn om saadanne unge „Kulturer“ (et Plantning eller Saa-ning af Skovtræer).

Det er morsomt at forcere den Slags Forhindringer, og ofte ligger der indenfor et dejligt tæt Krat, som danner et godt Skjul mod Forfølgere. Undertiden tror man, at der „slet ingenting“ er bag Hegnet; men da ligger Frøet skjult i Jorden, og du knækker alle de unge Spirer, naar du løber over det. I alle Tilfælde undgaas det ikke, at Hegnet lider under saaledes at blive „plan- ket“ af en hel Patrulje. Første, anden og maaske tredje Mand kommer over, uden at der sker noget; men saa springen Krampen, maaske 2, — og Hegnet rettes ikke op. Ja, her har vi et Punkt, hvor et Forbud maa indføres og er undgaaeligt. Kultu-

rerne skal betragtes som Helligdomme, der ikke maa betrædes.

Ofte ser man i Jægersborg Dyrehave et Hegn, der er blevet traadt ned paa den omtalte Maade; Vildtet er gaaet derind og har gnavet Barken af de unge Træer, som er døde i Hundredvis.

„Tre Troppe er sprunget over det store, kostbare Yderhegn.“ Ja, det er en Selvfølge, at man ikke kravler over dette, — det er som at gaa ind i et Hus igennem Vinduerne.

Led, Porte, Foderhuse o. lign. behandles ofte med for liden Varsomhed, — og desværre ogsaa af Spejderne. Et Billede, som det desværre ikke er mig muligt at gengive her, fremkom i sin Tid i „Vore Damer“ eller et lignende Sted. Det syntes morsomt og godt, og det er det interessante i denne Sammenhæng. Det forestiller en Patrulje Pigespejdere, der gør sig det mægtigt i Høet i en af Foderhækkene i Dyrehaven. Det kan maaske synes ret uskyldigt; men i Virkeligheden bliver en hel Del Hø spredt ud af Hækken, og Resten vil Dyrene ikke æde, — og saa er det et Brud paa Ordensreglerne, som vi maa overholde, — selv om vi er Spejdere.

En anden tilsyneladende meget uskyldig Fornøjelse er den at bygge Hytter i Grøfterne. De er dejlig lune, og Hytterne er udmærket gemte, men ogsaa glemte; thi de tages ikke bort, naar Beboerne rejser og ikke mere vender tilbage. — Hytterne raader, falder sammen og forstopper Grøften. — Naar Vandet saa om Vinteren ikke kan komme bort fra Mosen, maa Skovfogeden ud at finde Forstopnelsen, og en Arbejder skal derud for at rense den op og give Vandet frit Afløb.

Ofte er Risene til Hytten endog taget fra en nærliggende Kvasbunke, er Vare, der er lagt af til Salg i Bunker af bestemte Maal, saaledes at Køberen eller Skoven lider et Tab. Ja, en Forstmand fandt engang en saadan Hule, der endog saa var udstyret med 5—6 „Stole“, d. v. s. Favnebrænde, der var taget fra en Skovningsplads i Nærheden. Et saadant Stykke koster et godt halvt Hundrede Øre, saa det er dog noget, og det er en Uorden. Det er det samme, som hvis du tog Halmen

til dit Telt fra en Bondes „Hæs“ uden at bede om Lov, og det gør du jo ikke.

Der er megen anden Uorden.

Opstillet Brænde væltes, Kvasbunker spredes, Madpapir graves ikke ned og ser hæsligt ud i Skoven, og der er meget mere.

Har du gjort noget galt, og det bliver paatalt af en Skovbetjent, saa maa du rette dig derefter og ogsaa være høflig, og f. Eks. ikke løbe, (hvad der ofte er sket), thi du forstaar, at det bliver en endnu større Plet paa Korpssets Ære, selv om Skyldneren personlig slipper.

Kommer du hjem til ham i hans Hus for f. Eks. at faa Vand, saa tag det ikke uden videre, sig „god Dag“, vær høflig, tal med ham, — det sætter han Pris paa, og han kan lære dig meget, som du kan have Brug for.

Omtalte Forstmands Kone havde i den Henseende et Par Erindringer om Spejderne: En Dag havde de laant nogle Sodavandsflasker til at tage Vand i; — de saas aldrig mere. En Dag, da de lige havde malket, kom en Del Spejdere i vild Flugt færende igennem Kostalden, væltede den fyldte Mælkejunge (med Dagens Arbejde), fortsatte ud af den næste Dør — og kom ikke mere tilbage.

Mennesker, der har oplevet den Slags Ting, bliver bitre paa Spejderne, og husk — paa alle Spejderne. — Vi er alle klare over, at der er braadne Kar alle Vegne; men vi maa holde Disciplin inden for vore egne Rækker. Vi maa forlange noget af os selv og af vore Kammerater.

Pas paa Patruljerne paa egen Haand. Thi lige saa fortrinligt det er for Spejdernes Uddannelse og Udvikling, naar Patruljen har Hustugt nok og Spejderopdragelse nok til det, da at kunne færdes alene i Naturen; ligesaa skadeligt er det for Spejdernes Omdømme og for Patruljen selv, naar denne og i Særdeleshed Føreren ikke mægter Op-gaven. Desværre er der ogsaa Troppe, i hvilket dette er Tilfældet.

Ude iblandt Folk er det blevet en mere og mere almindelig Opfat-

telse, at Spejderne gør, lige-hvad de vil, uden at bede om Lov; og det er vi ikke tjent med. — Jeg talte om de braadne Kar; men der maa gøres noget for alle Spejderne. Vi maa bringe dem Kendskab til og Forstand paa disse Ting; og hertil har vi bl. a. vore Duelighedstegn.

Mit Forslag er det nu, at Korpsset skal indføre et Duelighedstegn, og hertil skulde kræves:

Spejderen skal

1) kende Bøg, Eg (disse 2 baade

Sommer og Vinter), Ask, Ahorn, El, Elm, Birk, Pil, Tjørn, Røn, Hassel, Hyld, Gran, Lærk, Fyr og Enebær.

2) have Kendskab til Skovene i Omegnen, kunne Navnene paa Skovene i 3 Miles Omkreds, og i de eller den Skov, hvor Troppen særlig færdes, desuden vide, hvor Skovrider, Skovfogeder og Skovløbere bor, og kunne Navnene paa de vigtigste Veje. Kunne Skovens Ordensregler udenad.

3) vide, at der skoves i Skoven om Vinteren, og at der da udsorte-

res Gavntræ, der bl. a. benyttes til Indpakning af alt det danske Smør.

4) kende Snitgavn, Klov, Knip-pel og Kvas.

5) vide, at Skovens Træer fremkommer ved Kulturer (plantet eller saas).

6) have Kendskab til Løv og Kvistes Betydning for Træernes Trivsel; kende Muld og Mor.

7) kunne fælde et Træ og plante en Skovplante.

Mærkets Navn er *Skovmand*.

En Spejder, der kan disse Ting, vil man kunne vente sig vil opføre sig godt; og min personlige Opfattelse er det, at han ogsaa vil gøre det.

Den næste Skrivelse, Spejderchefen modtager fra Skovrideren, skal være en Ros.

Til Slut en lille Historie fra Japan, som giver et udmærket Indtryk af, hvor langt man i dette højt kultiverede Land er naaet paa disse Omraader. — En dansk Forstkandidat vandrede for et Par Aar siden sammen med en japansk Forstmand oppe i en Bjergskov i Japan. Pludselig standsede Danskeren forbavset over her at træffe en lille Plante, der havde været knækket og nu omhyggeligt var bundet op, saa at den kunde vokse videre og endnu blive til et Træ. Danskeren ytrede sin Forbavselse og spurgte om, hvordan det dog var gaaet til. — „Den er vel kørt over af en Vogn,“ og et Barn har bundet den op,“ sagde Japanneren. — „Ja, men hvem lærer dem dog det?“ —

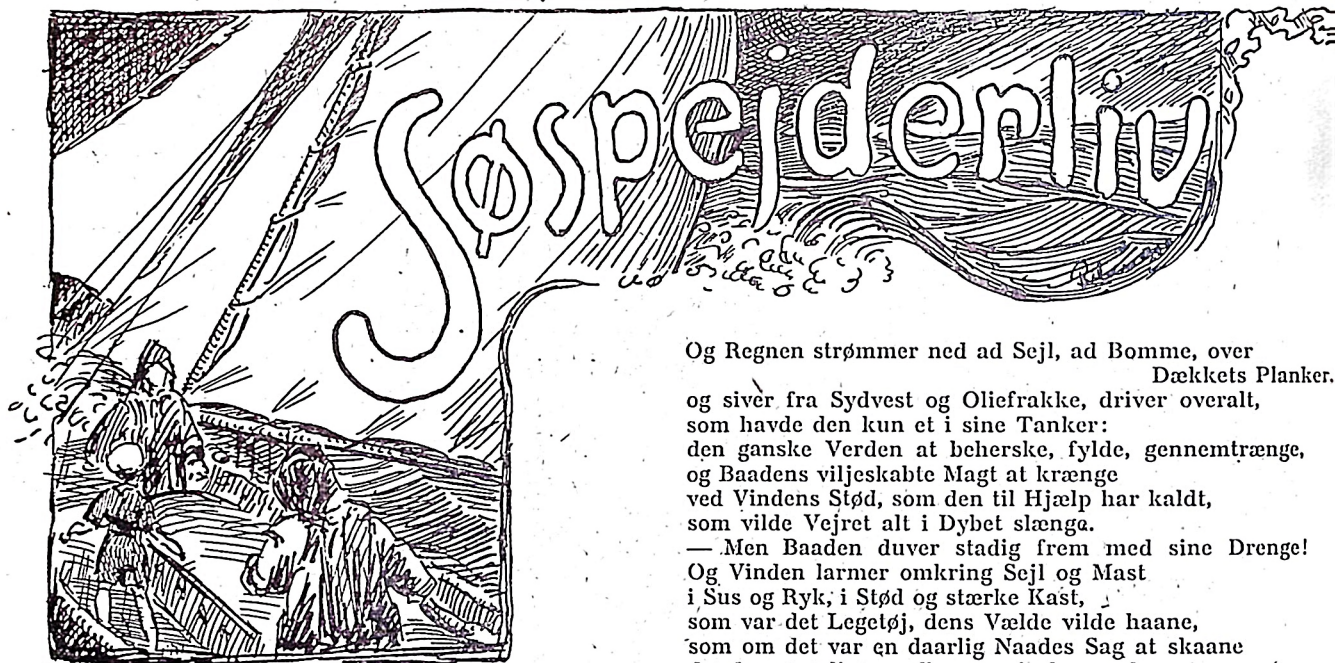
„Det lærer vi dem da i Skolen.“

Vi er langt tilbage her i Danmark; men jeg haaber, at Spejderne i dette vil være de første til at efterligne de smaa Japanerbørn og derved gøre en stor „good turn“.

Carl Syrach Larsen.

Efter et Foredrag, holdt ved et Førerkursus paa Ry Højskole den 20/12—20/12 1920.

Tegning af Asger Riber.

Prolog ved en Søspejderfest

En heftig Regn er overalt paa Færde,
et Arsenal af Hagl og Vand blaasorte Skyer
bære
udover Havet, piskende til Kamp i hidsig Lys!
det Dyb, der gaar uroligt som et tusindbølget
Bryst
Og Vinden som imod en Fæstning jager hen
og tar i Sejl og puffer, standser brat og
braser paa igen,
mens halvkranst skummende et Utal Bølger
bestandig stormer frem — de falder, rejser
sig igen og følger
i Række efter Rækkes Løb mod Baad,
mod Strand, mod alt
blindt hidset op; — dog ingen Fæstning faldt!
Snart en og snart en anden Bølge fræk
sig vælter voldsomt over Baadens Dæk
og skyller sydende henover Lønning, Sky-
light, Ruffet,
men fjerner skyndsomt sig igen som skuffet!

Og Regnen strømmer ned ad Sejl, ad Bomme, over
Dækkets Planker.
og siver fra Sydvest og Oliefrakke, driver overalt,
som havde den kun et i sine Tanker:
den ganske Verden at beherske, fylde, gennemtrænge,
og Baadens viljeskabte Magt at krænge
ved Vindens Stød, som den til Hjælp har kaldt,
som vilde Vejret alt i Dybet slænge.
— Men Baaden duver stadig frem med sine Drengel!
Og Vinden larmer omkring Sejl og Mast
i Sus og Ryk, i Stød og stærke Kast,
som var det Legetøj, dens Vælde vilde haane,
som om det var en daarlig Naades Sag at skaane
det fra at splintres, flænges, jaskes ned,
som vil den kue Ungdoms Overmod i Evighed!
— Men just ved al sin Magt maa Vind og Vejr
til Tjenergerning for en Spejderhaand, et Spejderøje,
med sin Ubændighed sig stadig bøje!
Bestandig det mod Spejdermaalet bær!

Flov Vinden løjer af, ej mer den raser,
og Regnens Skyer skamfuld driver bort i Laser;
fra Himlen sender Solen lattermild et Bundt
af Lys og smiler venligt og fornøjet rundt
og hilser Ruderne i Kystens Huse: —
„Saa I, de stod sig, Drengene i Spejderbluse!“
— Nu Pudsegrejser frem! Naar Baaden stryger ind
i fremmed By, maa alt i Solens Skin
paa Dæk og Faldrebstrappe lue frem!
Kabysens Luge aabnes lidt paa Klem,
mens Kokken ser, „hvor Landet ligger“,
hvorpaa han dukker ned igen og til sin Gryde kigger.
— Snart Tove slækkles, Schekler rasler, — Skuden vender
og løbes op i Vinden bagved Molens Ender,
Sejl blaftrer, Ankerkætting støjer, skrumler,
mens Ankeret mod Havnebunden tumler.
Der klares op paa Dækket, Kok og Stevart fumler
med Mad og Bordservice, andre sætter Skilning, skifter
Klæder
snart sidder Skudens Mandskab i Salon og æder!
Paa Kajen standser Folk, sit Skudsmaal Skuden fik:
dens skønne slanke Skrog, den stolte Rejsnings Rig,

og Lønningen, der fint sig bued.

Den lille Købstads Dreng stod fortabt

og skued,

indtil i Lag med kyndig Drøftelse de gik!

— Og siden i den lune Aften Dansen gaar.

I Skovens Udkant paa Estradens Brædder

staar

en Søens Spejder ikke mindst sin Prøve.

— Men hør: Godnat! Retræten lød fra Havn!

Snart alle Mand i Køjerne gled ind i

Drømmens Favn!

— — —
Fra Havn til Havn langs Danmarks

skønne Kyst!

Snart Dagens Sol, snart Blæst med

æventyrlig Dyst,

snart natlig stille Gliden over dunkle Vande

med Glimt af Fyr, med Maanelys bag Skyers

Rande,

med Vagters Skiften paa det matte Dæk!

Kommandoraab! Det hele Mandskab vækket

ved Nat og purret ud: hver Mand paa Dækket!

Den næste Dag i Solens Brand en Dase

paa Rad!

Og Pilken Torsk — hvis ej en „Torsk“

i Snoren har — til Middagsmad!

Snart Gæsters glade Flok ombord i Skuden!

En sjælden Ære her at være buden!

— — —
Ved Kyst en Ankerligger duver og

med Vinden leger,

en Kutter stolt med stjernekrønet Vimpel

peger

med Mastetoppen snart mod et og snart

et andet Punkt af Himlen

Men Blæsten overdriver, og uskyldig Leg

saa let

slaar over, bliver voldsom, — Vinden

vil regere,

men Baaden bliver stejl og vil ej mere,

snart rusker, støder, tumler Stævnen

op og ned;

det er, som om en Ganger vild og trodsig, bøs

med Foden stamper, slaar med Nakken

og vil løs;

mens Stormen bliver stadig mer til Kampbered.

Da pludselig et vældigt Ryk Fortøjning

sprænger,

og fri er Baaden, — ak, men allersvagest nu!

Og Stormen griber straks den som et

Bytte, presser, slænger

den stadig længer ind mod Strand, ufølsom

for dens Gru!

Helt svimmel ved sin Sejr den puffer, nøder,

ved haanlig Latter over Skrogets Afmagt støder

den svage ind mod Kystens Sten, hvis

Brændings Brus

kun viser Tænder, raser, ildnet op af

Vindens Sus.

— Men i sin Vaande Skudens Vimpel vajer

med æreskrønet Stjerner paa den hvide Bund,

og endnu sørend Køl er stødt paa Grund,

den Spejderbaadens vaagne Mandskab prajer!

—

„Hallo! En Kutter driver! Paa Styrbords Side!“

„Klar til at vende!“ Det gælder Hjælp i Tide.

Der løbes ilsomt op i Vinden; maaske

Sekunder kun man har.

Kommando knalder: „Seks Mand ved

Jollen klar!“

Og i et Nu er Jollen halet ind, bemandet,

og taktfast hales hver en Aare gennem

Vandet

og vipper op af Bølgerække efter Række!

Hver Nerve spændes, ingen Taget slipper,

mens Jollen som en Nøddeskal bestandig

vipper,

nu oppe og nu nede! — En Hue Stormen tog!

Naa, Skidt med det! Ind over Ræling slog

saa meget Bølgesprøjt, som naar til Skindet;

det hjælper til at friskne Sindet!

„Vel roet!“ Nu er man der! Men Havets

Bølgeslag

nu tager fat i Jollen med et vældigt Tag

og søger vildt at knuse den mod Baadens Side

at hive den tilbage, kæntre den, hvad

heller slide

hver Spant og Bord i Tusind Stykker,

det hiver, haler og som gal Mand rykker;

men i et Nu to Spejdere staar klar paa Dæk,

en tredje skvat i Søen, men fik fat i

Bagbords Vant,

og snart hver Mand ind over Baadens Kant

sig svang! En fastgør Jollens Tov, en

frigør Rorets Pind,

Køl skurer imod Bund, men snart den

stolte Vind

maa give Krydset ud sin Kraft, og fri

af alle Skær

det snart mod Havn med Baaden bær’.

— — —
I friske Lykketimer, i alvorsskønne Stund

kan Tusind Tanker vælte op af Sjælens Grund.

I Fart mod fremmed Kyst, med Stævn mod

hjemlig Strand:

Hil Danmarks stolte, friske Sø! Hil Danmarks

skønne Land:

K. E. Nielsen.

Spionjagt.

„Hallo! Er der nogen?„

„Javell! Hvem taler jeg med?“

„Jan Vosper. Er det Dem, Mr. Burton?“

„Ja, det er. Er du alene?“

„Ganske muttersalene!“

„All right! Hør saa efter! For ca. en Time siden kom der en Motorcyklist igennem Taviton. Han var høj, tynd og mørk, med Ørne-næse og sort Haar. Han kørte paa en „Harley Davidson“. Han har et engelsk Flag paa Styret; men vi mener, at han er Udlænding. Han saa meget mistænkelig ud. Jim Mappin, der havde Vagt paa Torvet, standsede ham, og han fortalte Jim, at han skulde til Okestock paa den anden Side af den store Hede. Jim havde ingen Myndighed til at holde ham tilbage, og et Øjeblik efter var den mistænkelige Person forsvundet. Da dette blev meldt mig, telefonerede jeg til Politiet i Okestock, men der havde man ikke set ham. Er han kommet igennem Kingston?“

„Ja, for ca. tre Kvarter siden. Han foer afsted som gal. Men jeg kan ikke begribe, at han ikke er kommet til Okestock endnu. Der er kun 10 miles herfra dertil.“

„Du maa se at faa fat i en af dine Kammerater og køre efter ham paa Cykle. Det kan jo være, at han har haft et Uheld undervejs, og at det er derfor, han endnu ikke er passeret Okestock. Vi maa se at faa Fingre i ham. Jeg har lige nu modtaget Meddelelse fra Politiet i Tashby om, at de der gerne vil tale et Par Ord med ham.“

„Jeg vil straks tage afsted. Er der yderligere Ordre?“

„Nej! Du maa se at finde ud af, hvor han opholder sig og saa underrette Politiet i den nærmeste By! Farvell!“

Jan Vosper hængte Røret paa og styrtede ud, sprang paa sin Cykle og jagede over til Fred Oakes, der var Korporal i hans Patrulje. Fru Oakes kom til Døren og fortalte, at

Fred var taget ud paa Besøg med sin Fader, og at hun ventede ham hvert Øjeblik. Jan skrev hurtig paa en Seddel, hvor han var taget hen og bad Fred følge efter, saa snart han kom hjem. Næppe var Døren lukket, førend Jan spurtede videre paa sin Cykle. Han vidste, at ingen af de andre Spejdere i Byen var hjemme. Han maatte altsaa klare det hele paa egen Haand. Der var sikkert heller ingen, der var bedre egnet til at udføre Hvervet end han. Han havde levet hele sit Liv i den lille By og kendte det omkringliggende Land ganske nøje.

Det var en mørk, regntung Dag. Baafe af den Grund, og fordi Krigsen havde standset al Luksuskørsel, var Vejene kun befærdet af ganske faa Køretøjer, og det var derfor Jan meget let at følge Motorcyklens Spor. Den havde øjensynlig næsten nye Ringe, thi Gummifabrikkenes Firmamærke var meget tydeligt prentet i Vejens Grus. Paa en Bakketop delte Vejen sig. Den til venstre førte til Okestock, den anden til Sidby. Motorcyklisten var kørt ad Vejen til venstre.

I hele den sydlige Del af England er der næppe en Vej saa øde og trist som den, der fører fra Kingston til Okestock. Størstedelen af Vejen fører over en mægtig Hede. Der er ikke et Træ at se, ikke en Landsby, ja, næppe et Hus. Men Jan havde ikke Tid at tænke herpaa. Han havde kun en Tanke: at finde den mistænkelige Mand og at udføre den Ordre, der var blevet ham givet af hans Troppsfører.

Da der ikke var nogen Sidevej, ad hvilken Motorcyklisten kunde være kørt, satte Jan Farten saa højt op, han formaade. Vejstenene fløj forbi ham hvert Øjeblik. Han ænsede dem ikke. Bare fremad, frem — —. I Løbet af tyve Minutter havde han tilbagelagt godt fire miles, en ganske god Fart i Betragtning af, at det stadig gik Bakke op og Bakke ned.

Pludselig opdagede han, at Sporet var væk. I sin Iver for at komme saa hurtigt afsted som muligt, havde han undladt stadig at følge det med Øjnene; han mente jo og-

saa, at Manden vilde følge Vejen helt til Okestock.

Han vendte Cyklen og kørte et Stykke tilbage, indtil han igen fandt Sporet. Det drejede af fra Vejen og førte ind paa Heden. Han kunde se, at Motorcyklisten var sprunget af her; thi der var tydelige Fodspor i Vejens Grus.

Jan mente, at han ikke vilde faa Brug for sin Cykle, naar han nu skulde ind over Heden; han lagde den derfor i Vejgrøften og fulgte Sporet videre. Nu var det vanskeligere at følge herinde i det høje Græs; men Jan havde ikke i tre Aar for ingenting været i „Stifindertroppen“. Da han havde gaaet en halv mile, opdagede han pludselig to Vognhjulsspor, der nu løb ved Siden af Cyklesporet. Her var øjensynlig kommet en anden Person til med en Trækkevogn. Det hele forekom ham yderst mystisk.

Nu faldt Taagen endnu tættere end før. Det var ikke den uhyggelige Vintertaage, der kan blive saa tyk, at man ligefrem kan skære i den, og som, naar den først er kommet, kan vare i flere Dage. Det var den lette Sommertaage, der kommer og svinder.

Sporet førte hen til en lille Dal, som Jan godt kendte. I Bunden af den løb en lille Bæk, hvor han flere Gange havde fisket, dog uden Held; thi der var næsten intet Vand i den, men mest Mudder. Fuld af Forundring over, hvad Manden kunde have at gøre her, satte Jan Farten op.

Sporet førte op paa en høj Banke og syntes at ende midt inde i en Klump meget højt Græs. Da Jan kom derhen, saa han, at Sporet førte videre frem. Et Stykke forude rejste der sig en mægtig Bakke, og han var ikke længe om at regne ud, at det vilde være umuligt at faa en Motorcykle op ad denne uden ved Hjælp af en Kran.

Da han var kommen hen i Nærheden af Bakken, standsede han og satte sig ned for at hvile sig. Han kunde ikke høre en Lyd, undtagen Vinden, der pib ynkeligt i det høje Græs. Han lagde Øret til Jorden. Der var intet at høre. Efter at have

hvielt sig lidt, gik han videre. Sporet førte lige hen til et Hul i Bakkesiden. Uden for det stod han stille og lyttede. Ikke en Lyd.

Langsomt og forsigtigt gik han ind i Hulen, fra hvilken en lang, smal, mørk Gang førte længere ind i Bakken. Ad denne snævre Passage krøb han paa alle fire. Med et udvidede den sig, og han stod midt i en anden Hule, der var meget større end den første. Et svagt Lys faldt ned gennem et Hul i Loftet.

Da hans Øjne havde vænnet sig til Belysningen, opdagede han Motorcyklen, der stod lænet op ad Væggen. Ved Siden af den stod en stor Kasse. Man kan tænke sig hans Forundring, da han aabner den og ser, at den er fuld af eksplosive Stoffer, Krudt, Skydebomuld og en stor Rulle isoleret Kobbertraad.

„Hvad i al Verden er dette her,“ tænkte han ved sig selv. „De har antagelig transporteret Kasser herhen paa Trækvognen. Men hvor er den mon henne. De har taget noget af Kassens Indhold og har vel i Sinde at sprænge et eller andet i Luften. Men hvilket? Det er Spørgsmaalet.“

Han gik ud fra, at de to Mænd ikke skulde saa langt bort; ellers havde de sikkert taget Motorcyklen med. Han vilde nu se at finde dem saa hurtigt som muligt for at søge at forhindre deres Forehavende. Inden han gik, skruede han dog Magneten af Cyklen og hældte Indholdet af en Flaske, som han fandt i en Overfrakke, der var kastet over Styret, ned over de farlige Sprængstoffer.

Da han igen stod i den fri Luft, gav han sig til at følge Sporene af de to Mænd, der stadig medførte Trækvognen. Efter at have gaaet et lille Stykke, fandt han denne. Mændene havde antagelig ment, at den var for vanskelig at transportere med. En halv Times Tid efter saa han til sin Skræk, at Sporene holdt op. Jorden var stenet og haard og var ikke mere dækket med Græs. Han gik lidt rundt; men det lykkedes ham ikke at finde Fodaftrykene igen.

Pludselig stod han stille. Han

hørte en Lyd, det lød ligesom en menneskelig Stemme, der raabte om Hjælp. Han lyttede. Igen lød Stemmen. Han turde ikke raabe; det kunde jo være, at Slynglerne havde opdaget ham og nu forsøgte at lokke ham i en Fælde. Ganske langsomt gik han i den Retning, hvorfra Lyden kom. Med et stod han paa Kanten af en Banke, der var saa stejl som en Mur.

„Hjælp! Er der ingen, der vil hjælpe mig?“ lød en klagende Stemme.

Nu lettede Taagen pludselig, og Jan saa lige for sig en dyb Grav, der var fyldt med Mudder i Bunden. Midt i al Pløret stod en ældre Mand uden Hat.

„Er det Dem, Mr. Cunnings! Hvad i al Verden bestiller De her?“

„Tror du, jeg tager Bad?“ svarede Manden, der var kendt paa Egnen for sin Gnavenhed og Arrigskab. „Hjælp mig hellere op, i Stedet for at stille dumme Spørgsmaal!“

Jan gik over paa den anden Side af Mudderhullet. Skraeningen der var ikke saa stejl, og ved Hjælp af sin Stav lykkedes det Drengen at faa Gamlingen op af Grøften.

Cunnings sagde ikke engang saa meget som Tak, men stod og skrabede Mudderet af sig, alt imens han mumlede rasende: „Det skal de faa betalt. De skal blive meldt til Politiet. Det er jo et gemenligt Overfald.“

„Hvem har smidt Dem derned?“ spurgte Jan.

„To Slubberter. Jeg saa dem begge, saa jeg kan kende dem igen. Det er sikkert Spioner.“

Jan's Hjerter bankede heftigt. „Var den ene en høj, mørk en med Ørnenæse?“ spurgte han.

„Jal har du set ham?“

„Det er ham, jeg er ude og lede efter.“

„Saa skynd dig at faa fat i dem. De vil sprænge Colafor Broen i Luften.“

„Colafor Broen?“

„Ja, jeg hørte dem tale sammen; det var derfor, de smed mig i Grøften!“

Jan spildte ikke et Øjeblik. Co-

lafor Broen! Det var altsaa Spionernes Maal.

Colafor Broen var en stor Via-dukkt paa Hovedjernbanelinien. Over den kørte det ene Tog efter det andet, fuldt med Soldater, der skulde til Dover for der at indskibes til Frankrig. Det vilde være forfærdeligt, hvis det lykkedes Skurkene at ødelægge Broen. Saa vilde Toget styrte ned i Floden sammen med hele sin levende Last. Det maatte forhindres, koste, hvad det koste vilde.

Han gik tilbage til det Sted, hvor han havde lagt sin Cykle, og i rasende Fart foer han hen ad Vejen til Colafor. Vejen var meget bakket, og Sveden haglede af ham, da han naaede Toppen af den sidste Bakke før Broen. Her sprang han af sin Cykle, som han lagde ned i Grøften.

Han saa langt frem ad Vejen, indtil han gennem Taagen, der stadig laa tæt over Jorden, kunde skimte de store, massive Bropiller.

Saa gjorde han Holdt. Han vilde ikke nærme sig Broen ad Vejen. Her kunde han alt for let blive opdaget, og saa vidste han nok, hvilken Behandling, der vilde blive ham til Del. Sikkert en værre end den, Cunnings havde været udsat for.

Det kunde naturligvis være, at Spionerne slet ikke var der mere. De havde maaske anbragt en eller anden Mekanisme, der paa et bestemt Tidspunkt fik Sprængstofferne til at eksplodere.

Paa den anden Side: hvis de vilde være sikre paa, at deres Forehavende lykkedes, maatte de jo ligge skjult et eller andet Sted.

Jan's Hjerter slog voldsomt, da han paa alle fire kravlede frem gennem det ca. fire Fod høje Græs. Gang paa Gang laa han stille og lyttede, om ikke noget mistænkeligt var at høre. Men nej. Stadig rugede den dybe Tavshed.

Han vilde rejse sig op for at se, om han kunde opdage noget, men gled i det dugvaade Græs, og for ikke at falde, greb han fat i en lille Busk, der voksede helt ned ved Flodbredden.

„Hvad var det, Klemmer? Saa

du ikke Busken der bevæge sig?"

Denne hæse Hvisken kom fra en Mand, der sad et lille Stykke fra det Sted, hvor han laa. En pludselig Rædsel kom over ham. Han vovede næsten ikke at trække Vejret.

„Hold din Mund," hviskede en anden Stemme, „det er kun en Kanin!"

„Kaniner faar ikke Buskene til at bevæge sig," sagde den første mistænksomt. „Jeg tror, jeg gaar hen og ser efter!"

Jan ansaa alt for tabt.

„Sid nu roligt," sagde den anden heftigt. „Der er ingen. Hvem skulde det ogsaa være? Pas nu paa, at du ikke river Kobbersnoren itu! Toget er her om fem Minutter!"

Drengen laa stille som en Mus. Nu maatte han handle, skulde han frelse Toget. Langsomt og forsigtigt

trødt krøb han baglæns og lidt efter stod han ude paa Vejen igen.

Han vidste, hvad han havde at gøre. Han maatte se at finde Traaden. Forsigtigt sprang han ud i Grøften og fulgte denne helt ned til Broen.

Han kunde næsten ikke trække Vejret af Sindsbevægelse. Hvert Sekund ventede han, at han skulde høre Larmen fra Toget.

Da han var kommet ned til Broen, krøb han langs med denne for om muligt at finde Traaden.

Han følte, at han var en Besvimmelse nær. Den Tanke, at Hundreder af Menneskeliv ahang af ham, var ham næsten for stor.

Pludselig opdagede han Traaden. Han bukkede sig hastigt ned og tog en skarp Sten og filedes Traaden over.

Frelst! — Toget var frelst!

Jan følte sig svag, meget svag. Det var en helt ny Følelse for ham, og han skammede sig over den. Han prøvede paa at ryste den af sig og skyndte sig hurtigt fremad. Nu vilde han op paa Broen og standse Toget, hvis Brusen han allerede i det fjerne kunde høre; men førend han begyndte at kravle op ad Skråningen, svigtede Benene ham, og han faldt besvimmelst om.

Da han atter kom til sig selv, kravlede han ud til Vejen, fandt sin Cykle, og tyve Minutter efter afgav han Beretning til Politiet i Okestock.

Snart var alle Hovedveje besat af Politi og Militær, og inden Midnat var begge Spioner under Laas og Slaa.

(Fra Engelsk).

I NYTAARSLEJR

At tage i Lejr og fryse, siger Spejderchefen, kan enhver, men at tage paa Lejrtur i daarligt Vejr og klare sig endda — det er Kunsten!

Min første Tanke var, at jeg var vel nok saa stor Kunstner, at jeg kunde tage paa Julelejr; det skulde være med et godt Telt, mange Tæpper, Slæde, og megen Sne.

Jeg troede dog ikke, at jeg kunde finde en Mand, der vilde med, indtil Grinebideren en Dag spurgte, om vi skulde tage ud med hans Telt mellem Jul og Nytaar, hvis der faldt Sne? Jo, sagde jeg, og hvis jeg faar Ferie. Dette Telt er af Regnfrækkestof og minder om en Ligkiste til 3 Mand, saa man kan jo nok holde Varmen. Jeg gik paa Jagt efter en tredje Mand. Dette var ikke nemt; mange meldte sig til, men faldt fra igen — og alt imedens nærmede Julen sig.

En Aften sad jeg nede hos Femørerne. Der var Ild i Kakkelovnen, og de hjemmelavede, men ikke desto mindre meget behagelige Lænestole stod i en Halvcirkel om Ilden. Femørerne har indrettet sig lidt i Indianerstil, og dette er ved at gaa over i deres Væsen.

Du laver Juletur? spurgte Pjus lakonisk. — Jeg laver Juletur, meddelte jeg i samme Tonart. — Da vi havde siddet lidt, mælede han: Hvilket Telt? Jeg svarte: Nyboder.

— Jasaa!

10 Minutter efter meddelte han, at hvis han ikke rejste til Jylland, vilde han med. — Lad gaa — hvis du ikke rejser til Jylland og hvis jeg faar Ferie, hvis Leifer tager med og hvis der falder Sne og hvis jeg kan laane min Mors Primus, tager vi af Sted, meddelte jeg. — Ja, saa er alt jo klappet og klart.

Jeg vilde have Primus med; det er ikke meget sportsmæssigt, men der kan være Maade med alt, og det var rart, at have den til Kakkelovnen i Teltet.

Vi gik i Gang med at lave en Slæde, den er noget af det fineste, jeg har set, — Højde, Bredde, Bæreevne — alt var nøje udtænkt, der var Rum til Proviant og bagtil Opstandere med Haandtag, at den kunde styres. Der kom Sne, den tjødede bort, og vi fik sort Jul. Samtidig fik jeg at vide, at jeg kun fik Ferie Nytaarsaftensdag! Min Mor vilde ikke ud med sin Primus og Grinebideren vilde ikke med og vilde ikke have sit Telt svinet til.

Onsdag Aften tænkte Pjus og jeg over Sagerne, og det blev os klart, at paa Grund af disse Vanskeligheder maatte vi af Sted!

Torsdag tog jeg min Oppakning med paa Værkstedet og gik ved Fyraften ned ved Trianglen, hvor Pjus kom med Klunset paa sin Cykle.

Det havde øsregnet i Løbet af Dagen, saa jeg fandt mig besvimmelst til at spørge: Hvad sagde din Mor om Vejret?

— Hun sagde, at hun haabede for mig, at det blev bedre!

Det var meget fornuftigt; min Moder spurgte, om det virkelig var min Mening, at jeg vilde af Sted, hvortil jeg svarede, at jeg var glad over, at jeg ikke skulde være i København i det rædselsfulde Vejr.

Det var da et Svar, man kunde tage og bide i, mente Pjus, og saa gled vi.

Det stænkede saa smaat, før vi naaede Gentofte, og før vi kom til Hvidegaards øsregnede det. Det var saa mørkt, at det kneb at finde gennem Skoven ned til „Spejdervangen", men det gik. Jeg tog et Kogekar med og gik op paa Gaarden for at spørge om den behørig Tilladelse. Den fik jeg, og jeg fik samtidig at vide, at det var koldt at være Rødspætte.

Ja, det kendte jeg jo ikke noget til; jeg fik lidt Vand i Karret og trissede ned til Lejren, der foreløbig bestod af noget drivvaadt Kluns paa en Cycle. Vi tog Olieunderlaget frem og bredte det ud; derunder lagde vi Rygsække, Tæpper og Proviant, medens vi rejste Teltet. En Cyclelygte blev anbragt paa Teltstangen, hvor den kastede sit

dunkle Lys over Herlighederne. Alt Kluns blev slæbt ind og Underlagene breddet ud. Trods Mørke og Regn, eller maaske netop paa Grund af disse Behageligheder, gik dette i saa mægtig i en Fart, at vi først, da vi var krøbet ned i Soveposerne og var kommet lidt til Ro, opdagede, at Teltet, der var til 8 Mand, var kanadisk. Tagskægget sad indvendig lidt oppe af Teltsiden, saa det var altsaa rejst med Vranken udad. Det gjorde nu intet, vi havde det tørt og rummeligt, og snart efter ogsaa lunt. Til Aftensmad fik vi The og flækket Franskbrød. Sidstnævnte ristede vi over Primusen (med Tryk paa mu).

Medens jeg skriver dette, trækker jeg Vejret dybt gennem Næsen for at konstaterer, at jeg ikke fik Snue paa Turen. Ikke saa meget fordi Snue er ubehageligt, mere fordi jeg dermed er klar over, at man kan tage paa Lejr i hvilket som helst Vejr uden Risiko, og ikke mindst fordi jeg ser mig i Stand til at haane alle de medfølgende Mennesker, der erklærede det for Vanvid og ensbetydende med Lungebetændelse at tage paa en Smule Lejrtur ved Nytaarstid. Da vi for Alvor krøb ned i Soveposerne, med kun Hovedet og den Haand, der skulde dirigere Thekrusene, ovenfor, lo vi højt af Velvære; det var en Fryd at høre Regnen plaske mod Teltet og tænke paa de Mennesker, der inde i København løb rundt og nøs med Paraply og Galosker. Vi var dog lidt trætte; derfor slukkede vi snart Lyset og gjorde tilrette for Natten.

Jeg begyndte at udvikle mine An-

skuelser om

Ceremonier ved Tropsarbejde, hvormed jeg fordømte alle eksisterende Opfattelser — undtagen

min egen! Mærkværdigvis blev jeg ikke modsagt.

Dette havde dog den naturlige Aarsag, at Pjus

sov trygt, da jeg udspurgte ham om hans Mening.

Lidt efter sov ogsaa jeg. Det regnede hele Natten, men den Smule Diamantgrav, Pjus havde gravet, var nok, og Teltet holdt tæt. Jeg tror ikke, at Klokken var over 8, da vi gik til Køjs, og følgerig vaagnede vi Kl. 5 næste Morgen. Vi gik straks i Gang med at flække Franskbrød og lave The. Da vi ikke havde bedre for, belavede vi os paa at gaa en længere Tur. Det var endnu ikke lyst, men til Gengæld var det holdt op at regne, da vi gik gennem Ermelunden til Fortunen og en lille Trip igennem Dyrehaven. Det er et i højeste Grad indviklet Stykke Arbejde at proviantere i Jægersborg. Vi købte blot ind, til Rygsækken var stoppet, af, hvad vi kunde faa og haabede, at det vilde slaa til. Vi lavede og spiste Middagsmad og fik Dagen til at gaa med at samle Brænde og tætte Teltet med Gran; under Underlaget lagde vi et tykt Lag af bløde Grankviste. Det var saa godt som nogen Feltseng. Det var jo Nytaarsaften, og for at faa Tiden til at gaa til Midnat gik vi en lille Tur over Gentofte. Paa Hjemvejen talte vi om, hvorvidt det endnu er Skik at tage Havelaager af. Kort efter fik vi Tæerne filtret ind i nogle Havelaager, der laa paa

Vejen, een hang endda i en Lygtepæl. Det var meget fornuftigt at se.

Da det ikke regnede, tændte vi et stort Baal og tog Tapper og Proviant ud til Ilden, hvor vi gjorde os det rart. Det var en meget stemnings-

fuld Nytaarsaften. Det var mørkt, saa vi saa kun, hvad Baalet-opleyste.

Det var slet ikke saa koldt. Vore Tapper havde vi nærmest svøbt om os for Stemningens Skyld.

Det eneste, der lod os vide, at vi var nær ved Civilisationen, var den megen Nytaarssskydning, der lød ud til os. Da denne naaede sin Højde og dermed forkyndte, at Klokken var 12, og det gamle Aar forbi, skaaled vi og ønskede, at dette Nytaarslejrbaal maatte blive Symbol paa mange Lejrbaal i 1921!

Næste Aar spiste vi vor Julekage, men da det snart begyndte at regne, længtes vi efter Soveposerne, vi gik til Køjs; men i Stedet for at sove, laa vi paa Maven og spiste Krakmandler og Marzipan, lidt Likør og andre Julegodter havde vi ogsaa.

Om Natten sneede det; men det var næsten regnet bort om Morgen.

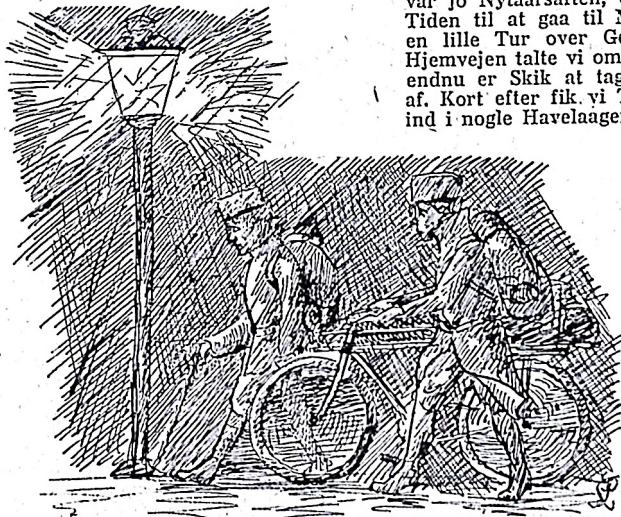
Vi kom sent til Ro, og derfor varede det længe, før vi gav os til at flække Franskbrød om Morgen.

Om 1ste og anden Nytaarsdag er ikke meget at berette. Nytaarsdag fik vi Besøg af nogle Spejdere. 10 Ører, 3 Ører og Pigespejdere. Middagen bestod i Pandekager.

Vi var lidt betænkelige ved, at vi ikke havde kunnet faa Mælk til Pandekagerne, men kun Fløde. Vi gjorde dog den Opdagelse, at naar der blot kommer dobbelt Æg i, kan man godt bruge Fløde i Stedet for Mælk. Det gik udmærket. Vi skiftedes til at bage og spise. Ovenpaa fik vi Bøf. Til den Middag havde vi en enkelt Gæst. Det havde regnet hver Nat, men været tørt om Dagen. 2. Nytaarsdag regnede det dog, saa vi gjorde den Opdagelse ved vor Hjemkomst, at en By i Regnvejr er et trist Skue, hvad Mark og Skov ikke havde forekommet os. Vi følte os ilde til Mode ved at vende tilbage til Civilisationen efter at have begyndt det nye Aar paa en Lejrtur.

En Lejrtur, hvis Devise havde været et Citat af „Svend, Knud og Valdemar“: — Ja, her er godt at være!

Stange.

Drengenes Digtere

TORRY GREDSTED.

Det er ikke blot Kongen i Eventyrlandet, H. C. Andersen, der har traadt sine Børnesko i Odense. Ogsaa vor gode Ven *Torry Gredsted* levede sine Drengaar i Fyens Hovedstad. Og naar jeg nævner ham Side om Side med den store, verdenskendte Digter, saa er det ikke helt uden Grund. Ganske vist ved jeg nok, at han ikke har „set Konger og Kejsere fælde Taarer“ over „Paw“ og „Eventyrblod“, og vel ved jeg, at han ikke paa sine Udenlandsrejser modtages i fyrstelige Huse og kongelige Sale med Pomp og Pragt — men det, som var Kernen i H. C. Andersen's Digtning — *Eventyret* — det er blevet Kongstanken hos *Torry Gredsted*.

„Min Opgave er,“ sagde han engang til mig, „at føre Eventyret ind paa hjemlig Grund!“

Og den Opgave har han løst som ingen anden af vore hjemlige Drengebogsforfattere.

Det kan være meget spændende og interessant at læse om Eventyr og Bedrifter, som kun er oplevet — og kun kan opleves — i en Digters Fantasi, — og disse virkelighedsfjerne, fængslende Skildringer er altid vis paa en lyttende Drengeskare — men ulige mere interessant og langt mere udviklende er det at stifte Bekendskab med „Eventyr“, som kan ske for vore Øjne, hvad Dag det skal være, og som end ikke voksne har Lov til at rynke paa Næsen ad og kalde Ammestuevrøvl og Fantasteri.

Torry Gredsted's „Eventyr“ er virkelige nok!

Torry Gredsted er født i Odense 1885 — og er altsaa endnu saa ung, at der ikke kan skrives lange Biografier over ham. Som Skoledreng var han allerede fyldt med Eventyrblod, og mange af de sunde, humørfyldte Drengestreger, han har ladet

II.

sin sidste Bog med, naar uden al Tvivl virkelige Hændelser som Baggrund. Det nytter ikke, at gamle, forbenede Kritikere vil sætte Ansigtet i forargede Folder og mumle i Skægget: „Saadan noget sker ikke!“ *Torry Gredsted* har sikkert Bevismateriale nok i Baghånden!

Naa — lutter Skoledrengeløjer har vel næppe opfyldt hans Tid — i alt Fald naaede han at blive Student 1904.

Naturligvis havde han allerede som Dreng stolt Fremtidsplænger. Ogsaa han spekulerede over, hvad han skulde være, „naar han blev stor.“ To Tanker stredes om Pladsen.

Enten vilde han være Skovrider — eller ogsaa Sømand.

Han blev ingen af Delene. Han blev Officer.

Men naar vi i „Paw“ læser om Naturdrengen, der længtes bort fra den kedelige Landsby og den utaalelige Straffeanstalt mod *Skoven*, hvor han er fri for Lænker og Baand — og naar vi ser *Torry Gredsted* selv som 35-aarig Mand drage paa Langfart som *Letmatros* ud i den store, vide Verden — ja, da forstaar vi, at en Drengs Drømme kan stænges — men aldrig dø! Skovrideren og Sømanden skjuler sig bag Kaptajnens Uniform.

Og *Torry Gredsted* er een Ting til: *Spejder*! *Spejder* med Liv og Sjæl! Han ejer en *Spejders* fornemste Egenskaber: *Mod, Humor, Vilje og Alvor*! Og selv om han ikke mere tager direkte Del i det danske *Spejderarbejde*, saa faar han ved sine Bøger *Spejderne* i Tale — og sætter Fart i deres Drømme og Flugt i deres Tanker.

Der gik en graa Novembærdag en lille københavnsk Dreng paa en af Gaderne, tudbrølen-de, med et Par Pakker under Armerne. Maaske han blev puffet og skubbet og skældt ud af pelsklædte Herrer og pakkebælssede Damer — han var jo „kun“ en snottet Gadedreng — hvem brød sig om ham? Jo — *Torry Gredsted* saa' ham! Han ser nemlig alle de Dreng, han møder! Og i den lille tudende Drengs Øjne stod der et stort Spørgsmaalstegn.

„Hvad tuder du for, Dreng!“

Og saa snøftede Drengen noget om, at han var sendt fra en Bager hen til en Restauration med et Par Pakker, og nu havde han baade glemt Bagerens og Restaurantens Navn og Adresse.

„Lad først og fremmest være med at lude, min Ven! Paa den Mande udretter man intet i Verden!“ sagde *Gredsted*. „Kom nu med mig.“

Og saa trak han Fyren ind paa en Restauration, kaldte ad en kjoleklædt Tjener og bad ham slaa op i Telefonbogen og ringe til alle Restauranter i Kvarteret, indtil han fandt en, der skulde have et Par Pakker fra en Bager. — —

Den rette blev fundet. Drengen fik afleveret sine Varer — og Spørgsmaalstegnet blev til et Smil.

Og hvad var det saa, der var sket? En københavnsk „Gadedreng“ havde „mødt Eventyret“ midt paa Gaden, midt i den graa Hverdag. Saadan er *Torry Gredsted*! G. J.

SØSPEJDESPORT

„Hallo Du.“

„Ja Godmorgen.“

„Åa Snak.“ — — —

„Nej, men nu skal du høre, jeg er blevet Søspejder, ja Kajaksøspejder. I Gaar spurtede jeg forbi Kajakklubens Station ved Sporvognssløjfen i Klampenborg, der du ved nok! Ved at kaste mit Blik ud over den let oprørte Havflade faar jeg Øje paa en kæntret Kajak samt en ulykkelig Stakkel — ihærdigt kæmpende for at faa Baaden paa ret Køl. Idet jeg antager, at en større Tragødie skal udspilles for mine Øjne, styrter jeg ned paa Kajakgrunden for nærmere at overskue Situationen. Men — min Tro — her stander en lille Patrouille Søspejdere, højrodstet diskuterende og kraftigt leende. Da man snart opdager mig, kommer den sandsynlige Fører — ja, for han bar Sølvsnøre og Baadsmandspipe — en overordentlig pæn Uniform — hen imod mig og spørger om mit Forehavende.

„Skal man ikke hjælpe Manden derude?“ fremstammer jeg fortvivlet. Et svagt Smil viser sig paa Søspejderens Ansigt. „Hjælp!“ siger han, „ok nej, Gutter der skal skam selv klare sig. Men jeg kan se af Deres Ansigt, at De trænger til en Forklaring! Jo, ser De, vi, der staar her, udgør en saakaldt „Kajaksøspejderpatrouille“; denne blev startet i Foraaret, og vi hører ind under Korpset i Skovshoved, men dyrker om Speciale Kajaksporten. Patrouillens Medlemmer bygger selv deres Fartøjer, som f. Eks. den, han ligger og pjasker med derude. Naar Baaden saa er færdig, da kan man altsaa begynde at færdes paa de salte Vover og nu opdager man, hvad man hidindtil er gaaet Glip af! En Tur i egen Baad her ude paa Søen er varm og lummer Sommerdag, hvor Støvet dækker Landets Veje, og Luften er tung at aande, er som at færdes i fremmede indby-

dende Egne. Ren og frisk vifter Havbrisen herude til Søs én fortryllende dejligt i Ansigtet! Med sit lille Fartøj forlader man Landjorden og er faa Øjeblikke efter ude i en hel anden, men tusind Gange bedre Verden. — —

Eller hvad mener De om en Tur i Søgang? Kajakken tager nemlig med Lethed de Bølger, Robaaden ikke kan klare! Den „springer“ over. Robaaden derimod gaar lige durk igennem, fyldes og synker. Ja, der findes næsten ikke Ord for de Følelser, der vælder op i én, naar man i passende Paaklædning sidder i Kajakken og lader den fra den ene skumklædte Bølgekomme bære sig gennem Bølgedalen ned i den foregaaende Bølge. Vinden piber om Ørene, Bølgesprøjtet slaar friskt og svalende i Ansigtet; i susende, hvinnende Fart gaar det, indtil man med et behændigt Tag stikker Pagajen ud, læner sig svagt paa denne og — vær saa artig: Baaden ligger stille parallelt med Bølgerne; i næste Øjeblik kastes den i Vejret af den bagved fremstormende Bølge! Ja, i Sandhed en pinende Leg med Naturens Kræfter. En Sport, som De paa Landjorden ikke finder Mage til.

Se nu blot ham derude; han er blot i Færd med at forsøge paa at tage en af vore Prøver, nemlig denne: „Ved Kæntring atter at erhverve Plads i den kæntrede Baad og fortsætte den derved afbrudte Roning.“ Han prøver ihærdigt, men det ser næsten ikke ud til, at det denne Gang skal lykkes ham, „men Øvelse giver Mester“, De ved! „Naa, nu er det nok bedst, han kommer ind.“ Tre kraftige Stød i Baadsmandspiiben — men inden Ynglingen opfanger Fløjten, lykkes det ham med en særlig kraftig Anstregelse virkelig ved fra Agterstavnen langsomt at naa frem til Cockpit og derfra fiks, let og elegant (maaske ved en Fejltagelse) at dumpe

ned i Cockpitet. Han kom nu grinende ind til os. Jeg fik Lejlighed til at tage Kajaken nærmere i Øjesyn. Et smukt velbygget Fartøj. Og nu blev hele Bygningsmetoden mig forklaret. Det var den svenske Type „Attona“, velegnet til Lyst-, Kapsejls samt Langture. Hele Genstanden var saa let at bære, at intet i Verden skulde forhindre mig i evigt at føre den med hængende ved Urkæden! „Naa,“ henvendte Føreren sig atter til mig, „ikke Kajaksporten alene giver vi os af med. Nej, ser De, om Sommeren er vi med Søspejdernes Fartøjer ude paa de fornøjeligste Ture gennem Sundet. Om Vinteren, naar Vejret hindrer os i at færdes paa Søen, gennemgaar vi — sammen med de andre Søspejdere — et grundigt og veltilrettelagt Kursus i alt, hvad en Søspejder bør vide. Men som sagt: vor Patrouilles Speciale er Kajaksporten.

Har De ikke Lyst til at prøve blot saadan en ganske lille Tur i en af vore Baade?“

Jeg kommer ud, støder fra Broen og skal til at sætte Aarebladet i Vandet — da jeg paa det kraftigste bliver tilraabt af et Individ fra Strandkanten: „Mand dog, er De smækvild? Deres Skilning løber helt over i venstre Side.“ Uvilkaarlig rakte jeg Haanden op, idet jeg glemte, hvor jeg befandt mig — tabte Balancen og — ja, trillede nok saa pænt ud i Ballen! Jeg kravlede i Land, men med en indvendig Følelse af et eller andet ubestemt. Nok mindre glad for det vaade Tøj, men meget mere optaget af det, jeg lige havde prøvet. Jeg havde siddet i en Kajak, kunde ikke ro, var væltet; altsaa selvfølgelig maatte jeg lære det: og jeg blev Søspejder. Ja, det var min Oplevelse i Gaar. Nu stiller jeg kun det Spørgsmaal til dig: vil du ogsaa være Søspejder?“

— E —

Paa Kamelryg gennem Wahabitternes Land.

Af Barclay Raunkjær.

Bearbejdet ved Klaus Vedel.

(Fortsættelse)

Midt imellem disse Dadellunde ligger Byen Lilfi med dens Taarne og graa Mure, og for at komme ned til den maa vi alle af Kamelerne og forsigtigt lede dem derved ad en stejl Sti ned i Dalen ud og ind mellem løssrevne Klippeblokke, og først ved Halvottetiden naar de frem til Lilfis Mure.

Her bor Abdul Aziz, og en hel Del af os bliver her for at holde Gilde hos ham, mens Størsteparten fortsætter i Retning af Bereidah.

Byen Lilfi er firkantet, omgivet af Lermure med Taarne. Portene er ikke til at køre igennem, da de alle har Dørtrin — men det gør ingenting, da der ingen Køretøjer findes — og Taarnene er 8—9 Meter høje med Skydeskaar. Der er kun en Minaret (se Billedet i sidste Nummer) og en meget stor Del af Pladsen er ubebygget og ligger som en uordentlig Mødding — den har været større før. Det samme gælder Dadelplantagerne, der ligger rundt omkring og som viser Spor af, at Ørkenens Sand truer Kulturen — thi paa Steder ligger Klitterne meterhøjt ind til Mure og Palmer. De vandes fra temmelig dybe Brønde.

Abdul Aziz Hus har — udenfor Haremet — kun een Stue med en Maatte paa Gulvet, et stort Hul i Taget og Vægge, der udsender Skyer af Støv, naar man rører ved dem, hvor man kan være. Gudskelov for Hullet i Taget, det giver da lidt Lys

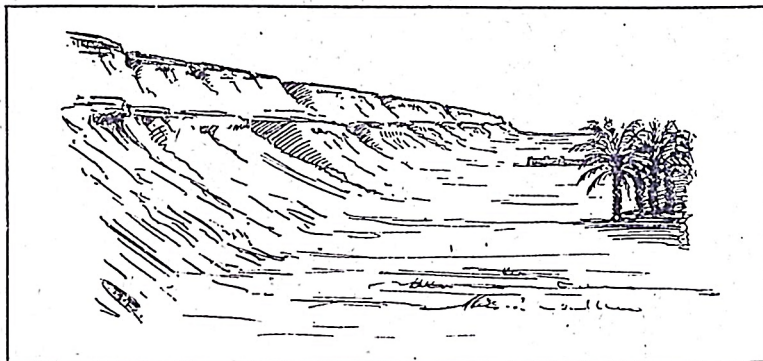
og Luft i Rummet, thi de smaa Huler i Væggen duer hverken til det ene eller det andet. Paa Gulvet er der Baalplads med Kaffekander og svidende Røg, saa Vandet render af Øjnene, og i dette Rum holder vi Forsoningsgilde paa Brød, Leben og Dadler med hinanden og ender med at kysse hinanden paa Panden og Kinderne til Tegn paa, hvor højt vi elsker Røveransføreren, der ovenikøbet faar en Bomuldsskjorte m. m., inden vi drager videre. Tilbage bliver kun Abdul Aziz, hans Broder, Ravnkjær og Ali. Den første gaar til sit Harem, de andre falder i Søvn paa Hyttens støvede Lergulv, mens Faarekyllingerne piber og Baalet dør hen.

Kl. 1 om Natten kom Abdul Aziz, Baalet tændes, Kaffen varmes og drikkes og Kameler bliver opsad-lede ude i Gaarden. Kl. 2 drager de i Nattens Mulk og Mørke, der er saa tæt, at de ikke kan se hinanden, ud af Lilfi. De maa raabe til hinanden for at beholde Føling med hinanden, og Opstigningen af de høje Sandskrænter paa den anden Side af Dalen er meget besværlig. Kameler synker i og Rytterne maa af og kravle rundt, til de finder et

mindre stejlt Sted. Men efterhaanden som det lysner, sætter de Farten op og det gaar raskt op over Klitkamme og ned i Dale gennem et ganske fantastisk Ørkenlandskab af Klitter paa 60—70 m, der taarner sig op bag hinanden, uregelmæssige og toppede med nøgne rødgule Flader og stejle Læsider, ved hvis Fod forkrøblede Buske kæmper for Livet. Nogle Steder i dette Klitbælte kommer de ned igennem smaa Dale, hvor der staar Grupper af Dadelpalmer, der her kan vokse uden Vanding, fordi der kun er 1—2 m til Grundvandet. De høstes fra Lilfi og om de største er der Taarne til Forsvar mod Nomaderne.

Ud paa Morgenstunden trækker et Uvejr op med mørke Skyer, Blæst og en kold Regn. Det bliver bælgmørkt, Kamelerne vil ikke mere, men smider sig tungt med Halen mod Vinden, og Rytteren lægger sig tæt op til den for at lune sig mod Kulden og Regnen, der hurtigt bløiggennem. Efter en halv Times Forløb sagtner Regnen og Ridtet fortsættes til Lejren som vi træffer i. Opbrud. Klokken er bleven 6 og Rejsen fortsættes.

Klitterne bliver lavere og gaar

Schmeisich. Plantauranden, som begrænser Dalen mod Ø., hæver sig i to Trin til en Højde af ca. 70 Meter over Oasen.

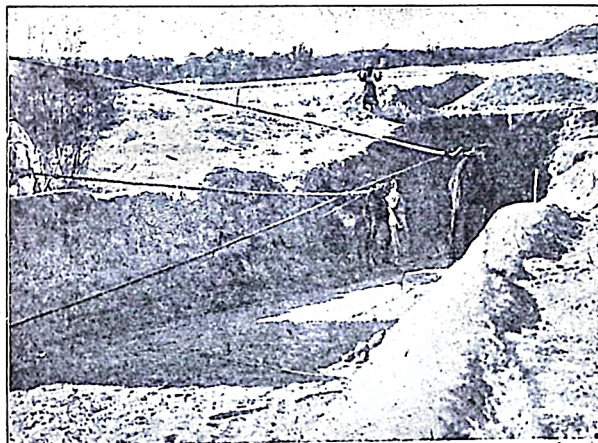
over i et sandet-leret Terræn, hvor Sandstensklipperne mange Steder træder frem. Der vokser ret frodigt med Buske undtagen paa de laveste Steder, hvor Saltet udkrystalliserer og danner hvide Flader og paa de højeste Partier. Enkelte Steder rager mørke — maaske vulkanske — Klippepartier op. Som f. Eks. den kegleformede Brumeh, der løfter sig nogle Kilometer borte. Saa kommer de op i en Stenørken ad en bred og stenet Wadi. Paa Bakketoppen rundt omkring staar der Stenvarder, fordi en Emir engang har haft sin Lejr paa dette Sted, og gen-

nem Stenørkenen naas der tidligt paa Eftermiddagen en Dal, der ganske minder om Lilfidalen, men er meget smallere. En stejl Plateaurand fører ned i Dalen, paa Bunden er en Oase og paa den anden Side mægtige Klitter af gult Flyvesand. Oasen hedder Schmesieh og ved en Brønd i Udkanten af en af Haverne fylder de deres Vandskind. Raunkjær skriver:

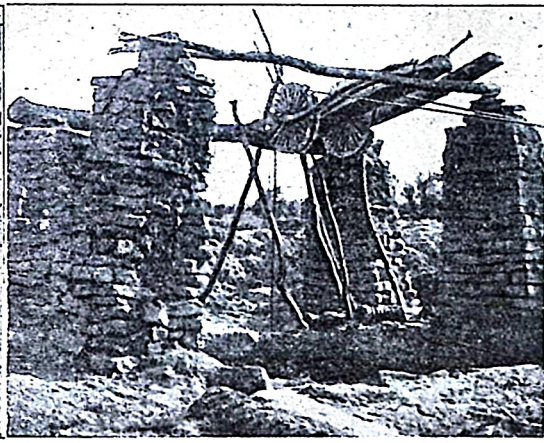
„Talrige Øseværker er i Virksomhed og de frembringer den eneste Lyd, der høres i Dalen, som bagges i den brændende Sol mellem Stenørkenen og Sandet. En sam-

mensat Piben og Knirken fra Brøndvinderne blander sig med Vandets Rislen, idet det skyller ud i Vandingskanalerne, Palmerne dirrer i en blændende Varmedis, mellem Dadellundene lyser Hvedemarkerne saftiggrønne Felter, og noget borte mod Nord rager selve Landsbyen Schmihsiehs graa Lermure og Taarne op over Oasens toppede grønne Silhouet. Til at trække det Øseværk, som vi faar Vand fra, benyttes en Kåmel og en lille mager gulbrun Pukkelokse, som minder om den indiske Zebu.“

Det er Indtrykket af Schmei-

Schmeisieh. Kamel og Okse trækker Øseværket

Schmeisieh. Vandingsbrønd med Øseværk („Tscherd“).

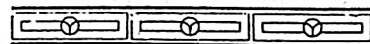
sieh, hvis tapre Indbyggere efter Siggende forsvarede Byen 15 Dage mod Ibrahim Paschas Tropper, men Dagsmarschen gaar videre op over de høje Klitter ind gennem Ørkenen til Klitterne bliver lavere og de naa et Sted, hvor der er Buske nok, saa slaar de Lejr Kl. 4,40 efter 15 Timers Dagsmarsch.

Den næste Dag — den 15de Marts — var en meget betydningsfuld Dag. Den Dag naaede de Berudah. Det mærkedes allerede tidligt, da de brød op Kl. 5,45, var allerede en Del taget afsted og disse bragte Nyhederne om Raunkjær — denne Nasrani — forud for ham til den fanatiske By.. Det mærkedes paa Fremmarschen, som var uden Plan og Sammehold. Allerede Kl. 6,15

naar de Wadi-Rusch, den berømte El-Wadix („Wadien“), der — som de indfødte siger løber „fra Medinah til Lober“. Den viser sig som en lav, flad saltholdig Lerslette uden Plantevækst med en Bredde af ca. 5 km. Her drejer den Del af Karavanen, der skal til Aneizale til venstre langs Wadi'en og forsvinder i Horisonten, mens hele Landet synes fordrejet af Luftspejlinger. Kun Raunkjærs egne Folk fortsætter over Wadien op mellem Klitter paa en nøgen Sandryg, hvor Udsigten aabner sig til Bereidah's Mure og Taarne, en Udsigt der faar Hjerterne til at banke af Spænding. Hvordan vil det gaa dem her i det centralarabiske Centrum for Handel og Fanatisme. Over en leret Slette

forbi Dadellunde og Øseværker naaer de den blodbesmurfte Byport, hvor der staar en Flok ondt skulende Indfødte, der ikke hilser. Raunkjærs Folk er tavse og sky og Ali har endog Taarer i Øjnene, da kommer en af Emirens Mænd og viser dem Vej ind gennem Bereidahs Port.

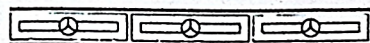
(Fortsættes).

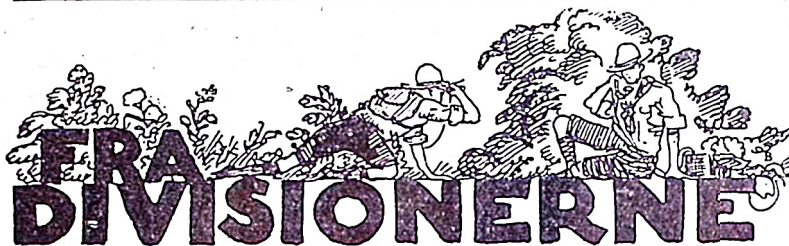

Køb

Søspejder

Haandbogen!

Førerkursus i Ry. 26.—30. December.

*Vi Jyder vi rull'er fra Als og fra Thy
vi ruller, vi ruller, vi ruller til Ry.*

Saaledes lød Ryraabet, som hilste Deltagerne i Førerkursus'et paa Ry Højskole mellem Jul og Nytaar. Fynboerne vilde ikke synge med, „men vi er jo alle Jyder for Vorherre,“ sagde Spejderchefen; og saa gik det i Orden, og inden der var gaaet en Time var vi saa gode Kammerater, som om vi havde kendt hinanden i Aarevis, lige fra Adjunkten til Skoledrengen og den 17aarige til den 41aarige.

Deltagernes Antal var 54, og med Instruktører og Ordonnanser var

vi 70 Spejdere, der var indkvarterede paa Højskolen, bortset fra 13 forfrosne Folk, der med Spejderchefen i Spidsen ikke kunde holde ud at ligge i Sengene, men slog deres Telte op i Skoven. Hvordan man sov paa Højskolen, ved jeg ikke, men at vi i Teltene har sovet godt, tyder dette Vers paa, som et vittigt Hoved skrev (og som synges paa Omkvædet til Dukke Lise):

*Ude i Lejren ligger en Hob,
som har lidt svært ved at komme op.
Sovet for længe? — Nej vi har blot
sovet en lille Smule for godt.*

Dagene gik med Instruktion og Øvelser i Marken: Rævejagt — Woodcraft, Cross-countryløb, Wildwerstopgaver, Skattejagt og meget mere, og hver Eftermiddag og Aften holdtes Foredrag bl. a. af Spejderchefen, Højskoleforstander Bording (Ejer af Ry's „Bording-huse“), Dr. Bierregaard.

Hver Aften var der Lejrbaalsunderholdning med Jens Hvass som Lejrbaalschef. Som han kunde raabe! Det ene Raab mere vanvilligt end det andet; hør blot:

*Te-rikke-te-gikke-
te-geffen,
vøla-vuola-essen,
Leve Spejderchefen.*

Eller Idaraabet:

*I Julen Korpsets
Stolte
til Ry har maaltet
flytte.
Ida-la-la-la-la-la-
osv.*

(Ida-la osv. synges paa Omkvædet til Samson og Dalila).

Ved disse Lejrbaal følte vi, at vi var alle „Jyder for Vorherre“ eller med andre Ord, at vi alle tilhørte et Korps, et Korps, som vi var stolte af at tilhøre, og hver lovede sig selv paa sit Omraade at ville støtte den Mand, der har viet sit hele Arbejde til Korpsen, og hvis Begejstring først ret gik op for os her, da vi havde ham midt iblandt os:

(Mel.: Sur, sur, sur.)

*Cay, Cay, Cay
vis os altid Vej.
Vi skal hævde Korpsets Ære,
vi skal Korpsen fremad bære,
Cay, Cay, Cay
vis os fremad Vej.*

Sidste Aften sluttede vi af med Æbleskiver og Punch, Taler og Sange, hvoraf jeg skal anføre en, der foreviger vores ypperlige Lejrbaalschef:

*I Raab er Hvass en fin Expert,
Ki-la-ba-la-ki-tjung-tjeff,
og det maa være grumme svært,
ru-mi-nu-mi-nu-mi-leff.
og der er ingen doubt about,
hi-ha-ho,
han er den bedste Raaver-scout,
Bi-ba-bo.*

Jørgen.

□ □ □

N. THORSØ-OLSEN
BOGTRYKKERI
HINDENSTEDTVEJ-NR. 2
TEL. 4010 5326

Leverandør til København Div.

Poul Holm, Silkegade 11.

Leverandør til alle Sportsforeninger.

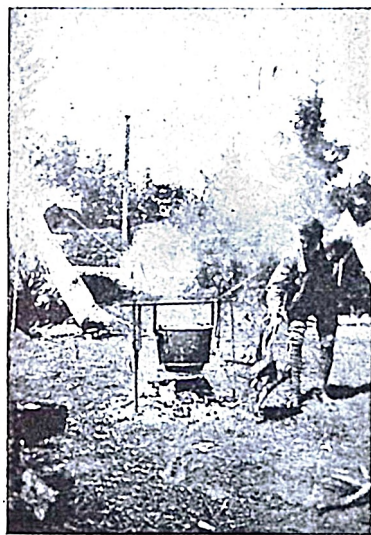
Boldspildragter - Løb- og Svømmedragter - Gymnastikdragter - Eryderdragter.

Spejder-Beklædning, Vindjakker, Strømper, Bælter, Sandaler billigst hos

Poul Holm, Telefon 3082.

St. Jørgens Trops Lejr. 1920.

Allerede paa et Førermøde ved Juletid i Fjor, blev det bestemt, at vi i Aar skulde ligge i Lejr i Hollænderskoven ved Præstø, og tilmed i 3 Uger. Og 10. Juli drog vi saa, paa Trods af det salig hedengangne „Divisionsblad“s Meddelelse i „Petiten“, af Sted pr. Bane. At det regnede er jo en Selvfølge, — det gør det altid, naar St. J.'s skal

ud. Og saa den halve Mil (undskyld $3\frac{1}{2}$ km) nordpaa fra Præstø, for at komme til Lejrpladsen, der ligger umiddelbart hvor Skoven holder op ved Stranden. Teltene op, varm Mad-, Vagt ud-, Da-da-da — Retræte.

Næste Dag, Søndag, faar vi fint Besøg. En af Patrouilleførererne, der med en Spejder er taget til Byen for at ordne forskelligt, bliver paa Gaden antastet af en Søspejder, der beder ham komme op paa Hotel „Danmark“, — Dir. Harald Plum ønsker at tale med ham. Og ganske rigtigt. Dir. Plum er med „Sunshine“ samme Dag kommet til

Præstø for at inspicere Lejren. Og lidt efter sidder Patrouilleføreren foran paa den Bil, der fører Dir. Plum med Selskab til Lejren.

Og saa gaar de første Dage, Slag i Slag, der sættes Hegn om Lejrpladsen og Køkkenet; en lang Stenvase, der bruges til Bådebro, udbedres, Patrouillearbejderne begynder, en mægtig Flagstang rejses o. s. v.

Øvelserne kommer, — den ene efter den anden, — „Smuglerne“ bringer deres Kontrabande i Land, „Krybskytter“ fanges „en masse“, Jernbanedæmningen ved Faxinge Station eksisterer ikke mere, — sprængt i Luften, — Nysø Slot indtages og afbrændes, — det gaar i det hele taget hedt til. Den næste Søndag bliver vi af Borgmester Nyvang, Præstø, opfordret til at deltage i Byens Genforeningsfest. Og det gør vi selvfølgelig. Med fuld Musik marcherer vi ind i Byen for at deltage i Optoget, der gaar gennem hele Præstø (Byen bestaar som bekendt af 2 (to) Gader), derpaa enorme Taler paa „Frederiksminde“, — Præstøs „Skydebane“ — med efterfølgende Veterangilde, som vi ikke deltager i. Præstøs Gymnastikforening holder senere paa Dagen en Opvisning, ved hvilken de ældre Spejdere foretager Afspærring. Og saa hjem igen til Lejren. De gamle Drengene i Patrouille kommer først nu, sammen med et Par Førere, der heller ikke har kunnet faa Ferie før. De kommer ikke alene i Regnvejr, men i et vanvittigt Tordenvejr, der staar lige over Lejren. — Naa, Tordenvejr staar jo altid lige over Hovedet paa den, der fortæller om det! — Apropos Tordenvejr; den gamle Skovfoged, der bor lige ved Lejren, fortæller, at naar der først kommer Tordenvejr over Hol-

lænderskoven, bliver det hængende dér i flere Timer, — og noget er der vist om det; salig Thor og Bukke holder lidt vel ofte Bal. —

Ved Lejrbaalet om Aftenen forlyster vi os med vilde Krigsdanse, Spejdersange, Oplæsning, — navnlig maatte Jeromes „Tre Mand i en Baad“ holde for, samt nogle vanvittige Historier, „Tykkemand“ diskede op med.

Da vi paa Maanedens sidste Dag bryder Lejren, tager Flagstangen ned, gør Lejrpladsen „ukendelig“, og ruller afsted med Toget, behøver vi ikke at huske hinanden paa, at vor Lejr har været saa eller saa god, eller at vi har lært meget af den, for vi ved alle, hvad den er værd, vi har haft glade Timer, Arbejde og Smaasorger sammen, — og det er det, der skaber Sammenholdet og Spejderaanden!

Ordrup Tropic.

Torsdag den 20. Januar afholdt Ordrup Tropic en vellykket Fest i Anledning af Troppens 10-aarige Fødselsdag.

Elis Mellerup

Strandvej 159 - Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff — Horwitz & Kallentid
A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

Chr. Andersen, Møbelpolstrer og Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten i) Nr. 8. Telf. Hellerup 334.

Tæppe- og Gardinarbejde udføres. : : Atelier for Møbler og Madratser etc.
On parle français. Prima Materialer.

Vibenshus Trop.

Troppen er ikke ny — den har kun faaet Navneforandring. Det er den kendte Concordiatrop, der er gaaet over i den nye Vibenshus-Kolonie.

Anden Juledag fejrede Troppen paa „Hotel Phønix“ en Fest, som var lidt ud over de traditionelle Spejderfester, idet Troppen havde formaaet kgl. Skuespiller Adam

Poulsen til at recitere „Gulhornene“ og oplæse H. C. Andersenks Eventyr. Det hændte ikke saa sjældent ved saadanne Fester, at Bænkerekkerne kun er tyndt besatte til første Del af Programmet — Aftenunderholdningen — mens anden Del — Dansen — trækker fuldt Hus. Det er glædeligt at konstatere, at det ikke var Tilfældet her. Det gælder med andre Ord blot om at skaffe virkelig god og lodig Underholdning — saa skal Spejdere og Forældre nok møde fuldtalligt fra

TELTE

vandtæt imprægneret

Teltdug

amerik. Armyduck

J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, Tlf. 6631

Hellerup-Spejdernes Barber & Frisør
bor Strandvej 189 — Tlf. Hellerup 879 y.

Barbersalonen „Elegant“
er Hellerups første Barbersalon.

Specialitet:

Ansigtsmassage
Hovedmassage
Rationel Behandling mod Haarskald.

første Færd. — I det hele taget maa det siges, at der hele Aftenen herskede den rette paa én Gang festlige og fornøjelige Stemning, som bør præge saadanne Sammenkomster! — Ogsaa Spejderne selv ydede en Del af Programmet, idet de opførte en lille Enakter: „Skole-drengeløjer“.

Ved

I. Patrouilles Lodtrækning

kom følgende Numre ud med Ge-
1 5 10 12 19 34 35 41 47 67 70 73
75 78 81 88 91 92 104 124 125 130
131 135 161 179 191 194 198 199 204
214 216 228 229 236 237 246 250 301
309 321 324 332 343 344 368 385 391
392 403 428 470 471 472 483 487 491.

Gevinsterne kan afhentes fra den 5.—8. Febr., begge Dage incl. i Tropslokalet, Max Müllersvej 5. (Den røde Fabriksbygning).

Ved

IV. Patrouilles Lodtrækning

blev følgende Numre trukket:

7 30 100 143 151 152 176 195 198
215 218 223 256 304 337 353 357 360
379 382 422 432 454 461 463 505 520
521 544 573 575 585 588 601 603 627
634 643 651 706 740 751 757 771 780
783 786.

Gevinsterne kan afhentes fra den 5.—8. Febr., begge Dage incl. i Tropslokalet, Max Müllersvej 5. (Den røde Fabriksbygning).

«Vedels Egne».

„Vedels Egne“ har ved Aarsskiftet udsendt en filks og smagfuldt udstyret Beretning om Troppens ihærdige og mangeartede Arbejde. Det lille Hefte bærer som Motto følgende smukke Linier:

Drengen i Dag er Mand om et Aar,
giv ham i Barndommen glade Kaar!
Øv ham og styrk ham, saa Samfundet faar

Mænd, der ved Arbejde Glæde forstaar.

Søndag den 9. Januar indviedes Troppens nye Tropslokalet ved en festlig Sammenkomst.

Nørrebro Kolonien.

I „Dagens Nyheder“ læses: „Indenfor Spejderkorpsene findes den smukke Skik, at Spejderne samles til en særlig Gudstjeneste Nytaarsdag.

I Kingokirken paa Nørrebro fandt der i Gaar en Spejdgudstjeneste Sted. Det var Nørrebro-Kolonien, der havde indbudt Spejderne til den, og ved Halvtiden samledes henvend 200 af Troppens Drenge paa Nørrebros Runddel og marcherede til Signalhornenes Toner og med Dannebrog i Spidsen til Kingokirken. Dannebrog og alle Tropsbannerne blev anbragt i Korset, og Kl. 2 begyndte Gudstjenesten.

Hellerup-Spejderdivisionens Musikkorps var mødt i Kirken og spillede Salmerne. Efter at Sognepræst Harald Kent havde talt til Spejderne ud fra Ordet „Vær beredt“, sluttede Gudstjenesten med Afsyngelsen af „Dagen gaar med raske Fjød.“

„Grænsedivisionen“ meddeler:

Spejder Willy Christensen har faaet tildelt Korpsets Sølvmedaille for at have reddet en lille Pige fra at drukne med Fare for sit eget Liv.

== Altid det nyeste for Sæsonen! ==

Hovedforretningens Priser.

Strandvej 163. ILLUM. Telf. Hell. 324. 692.

Gammelt og Nyt.

Ved Bordet.

Værtinden: Har Kartoffelfadet været rundt?

Hr. Petersen: Nej, Frue, saa længe jeg har siddet her, har det været aflangt!

I Skolen.

Læreren: Nævn mig et Bindeord!

Peter: Halstørklæde.

Læreren: Hvorfor bed Adam af Æblet?

Søren: Fordi han ingen Kniv havde!

Fra Førerstævnet i Ry.

Det var dog en spøjse Fornøjelse at rende rundt i al den Pløjemøjelse.

Til Middag fik vi Æbler i Vandris — om Natten laa vi og sov paa Granris.

Efter „Boy's Life“

— Kan du laane mig 100 Kr.?

— Nej?

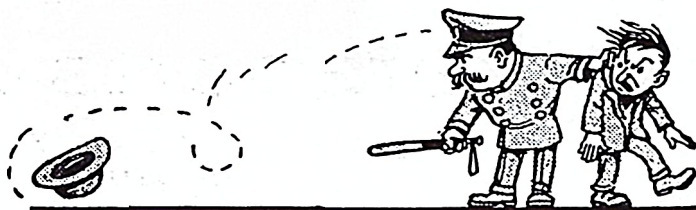
— For ti Minutter siden — sagde du, at du havde mindst 5,000 Kr. i Ryggen?

— Ja, men da stod jeg ogsaa og lændede mig op mod en Bank.

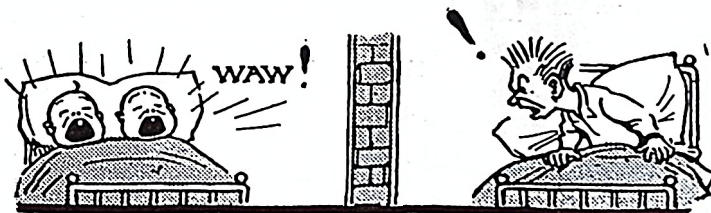
— Jeg saa dig sidde indeklemt mellem to tykke Herrer! Hvorfor gjorde du ikke Vrøvl?

— Det var der ikke engang Plads til!

— Der røg min Hat, Hr. Betjent! Maa jeg ikke lige hente den?

— Næ, du kan tro Nej! Saa stikker du jo bare af for mig! Men du kan blive staaende her — saa skal jeg hente den!

— Holder Naboen's Tvillinger dig ikke vaagen hver Nat med deres Skraal?

— Næ, hver af dem skriger saa højt, at man ikke kan høre den anden.

Alle raske Drenge

stormer
efter
Drengetøj
fra

English House
Nørreport.

Vintersports-Artikler

Mit righoldige Udvalg af:

Kælke — Skøjter — Kunstløberskøjter — Ski —
Skistave — Skihandsker — Snestrømper — Swea-
ters — Luffer — Sportshuer — Tørklæder — Spark-
støttings m. m. anbefales

Harald Børgesen

(Olaf Barfoed)

Frederiksberggade 28. : København B. Telef. Central 689